

**Υπόθεση C-203/20**

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως**

**Ημερομηνία καταθέσεως:**

11 Μαΐου 2020

**Αιτούν δικαστήριο:**

Okresný súd Bratislava III (Slovensko)

**Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:**

11 Μαΐου 2020

**Κατηγορούμενοι:**

AB

CD

EF

GH

IJ

LM

NO

PR

ST

UV

WZ

BC

DE

FG

JL

## OKRESNÝ SÚD BRATISLAVA III

[παραλειπόμενα]

Μπρατισλάβα, 11 Μαΐου 2020

[παραλειπόμενα]

**Αντικείμενο: Κατάθεση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως (άρθρο 267 ΣΛΕΕ)**

**Αίτηση εφαρμογής της επείγουσας προδικαστικής διαδικασίας (άρθρο 107 του Κανονισμού Διαδικασίας)**

Ο πρόεδρος του Okresný súd Bratislava III (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου της περιφέρειας Μπρατισλάβα III, Σλοβακία) [παραλειπόμενα], στην ποινική υπόθεση που δικάζεται ενώπιον του Okresný súd Bratislava III [παραλειπόμενα], κατ' εφαρμογήν (κατ' αναλογίαν) του άρθρου 224, παράγραφος 7, του κώδικα ποινικής δικονομίας, ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 (στο εξής: κώδικας ποινικής δικονομίας), και του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, υποβάλλει την υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ και ζητεί την εφαρμογή της επείγουσας προδικαστικής διαδικασίας σύμφωνα με το άρθρο 107 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

### **Στοιχεία των διαδίκων:**

Διαδικασία κατά:

**1/ του κατηγορουμένου AB**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [σελ. 2 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα]

**2/ του κατηγορουμένου CD**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

**3/ του κατηγορουμένου EF**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

**4/ του κατηγορουμένου GH**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

**5/ του κατηγορουμένου IJ**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

**6/ του κατηγορουμένου LM**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

7/ του κατηγορουμένου **NO**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [σελ. 3 του πρωτοτύπου]

8/ του κατηγορουμένου **PR**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

9/ του κατηγορουμένου **ST**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία, αγνώστου διαμονής, δικαζομένου ερήμην [παραλειπόμενα]

10/ του κατηγορουμένου **UV**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

11/ του κατηγορουμένου **WZ**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

12/ του κατηγορουμένου **BC**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

13/ του κατηγορουμένου **DE**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

14/ του κατηγορουμένου **FG**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [σελ. 4 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα]

15/ του κατηγορουμένου **JL**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία [παραλειπόμενα]

16/ του παθόντος **HI**, [παραλειπόμενα], Σλοβακική Δημοκρατία

17/ Άσκηση ποινικής διώξεως από την:

**Krajská prokuratúra** (περιφερειακή εισαγγελία) της Μπρατισλάβα [παραλειπόμενα]

Το Okresný súd (πρωτοβάθμιο δικαστήριο) της περιφέρειας Μπρατισλάβα III (στο εξής: αιτούν δικαστήριο) [παραλειπόμενα], στην υπόθεση κατά του ΑΒ κ.λπ., για το αδίκημα της αρπαγής προς τον σκοπό μεταφοράς του θύματος στην αλλοδαπή, στο πλαίσιο εγκληματικής οργανώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 233, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχείο α, του ποινικού κώδικα ως ίσχυε κατά τον χρόνο τελέσεως των πράξεων, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που έλαβε χώρα στις 21 Ιουνίου 2019 κεκλεισμένων των θυρών αποφάσισε:

I. [παραλειπόμενα] [αναστολή της διαδικασίας]

II. Υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης **τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα** σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ:

1/ Αντιτίθεται η αρχή «ne bis in idem» στην έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης κατά την έννοια της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν η ποινική δίκη έχει περατωθεί οριστικά με δικαστική απόφαση για την αθώωση του κατηγορουμένου ή για τη διακοπή της διαδικασίας, εάν η απόφαση αυτή εκδόθηκε δυνάμει αμνηστίας η οποία στη συνέχεια ανακλήθηκε από τον νομοθέτη αφότου η δικαστική απόφαση κατέστη αμετάκλητη και εφόσον στην εσωτερική έννομη τάξη προβλέπεται, αφενός, ότι η ανάκληση της εν λόγω αμνηστίας συνεπάγεται την ακύρωση των αποφάσεων δημόσιων αρχών στο μέτρο που η έκδοση και [σελ. 5 του πρωτοτύπου] η αιτιολογία των αποφάσεων αυτών στηρίζονται στην αμνηστία και τη χάρη και, αφετέρου, ότι τα νομικά κωλύματα για την άσκηση ποινικής δίωξης, τα οποία ανάγονται σε ανακληθείσα κατά τα ανωτέρω αμνηστία, αίρονται χωρίς να απαιτείται προς τούτο η έκδοση δικαστικής αποφάσεως ή η διεξαγωγή δίκης;

2/ Μπορεί να θεωρηθεί ότι διάταξη εθνικού νόμου, με την οποία ακυρώνεται απευθείας, χωρίς απόφαση εθνικού δικαστηρίου, η απόφαση εθνικού δικαστηρίου περί διακοπής της ποινικής διαδικασίας, η οποία, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, έχει τον χαρακτήρα αμετάκλητης αθωωτικής αποφάσεως και βάσει της οποίας διακόπηκε οριστικά η ποινική διαδικασία συνεπεία αμνηστίας χορηγηθείσας σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, συνάδει με το δικαίωμα αμερόληπτου δικαστηρίου, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και με το δικαίωμα του προσώπου να μη δικάζεται ή να μην τιμωρείται ποινικά δύο φορές για την ίδια αξιόποινη πράξη, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στο άρθρο 82 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

3/ Μπορεί να θεωρηθεί ότι διάταξη του εθνικού δικαίου, η οποία περιορίζει τον έλεγχο από το Συνταγματικό Δικαστήριο του ψηφίσματος του Národná rada Slovenskej republiky (Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας) περί ανακλήσεως αμνηστίας ή ατομικής χάριτος, το οποίο εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 86, στοιχείο i, του Συντάγματος της Σλοβακικής Δημοκρατίας, μόνο στην εκτίμηση της συνταγματικότητάς του, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι δεσμευτικές πράξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ιδίως ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, συνάδει με την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 3, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και του άρθρου 82 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με το δικαίωμα αμερόληπτου δικαστηρίου που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και με το δικαίωμα του προσώπου να μη δικάζεται ή να μην τιμωρείται ποινικά δύο φορές

για την ίδια αξιόποινη πράξη, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

III. Σύμφωνα με το άρθρο 107 του Κανονισμού Διαδικασίας [του Δικαστηρίου], το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να εξετάσει την αίτηση προδικαστικής απόφασης στο πλαίσιο επείγουσας διαδικασίας, διότι η υπόθεση αφορά ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης για το οποίο πρέπει να ακολουθηθεί διαδικασία επείγοντος σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584) (αποφάσεις της 12ης Αυγούστου 2008, Santesteban Goicochea, C-296/08 PPU, EU:C:2008:457· της 1ης Δεκεμβρίου 2008, Leymann και Pustovarov, C-388/08 PPU, EU:C:2008:669· της 30ής Νοεμβρίου 2009, Kadzoev, C-357/09 PPU, EU:C:2009:741· διάταξη της 3ης Απριλίου 2010, Gataev και Gataeva, C-105/10 PPU, EU:C:2010:176· απόφαση της 28ης Απριλίου 2011, El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268).

#### I. Γενική αιτιολογία της θέσεως του αιτούντος δικαστηρίου

1. Το τμήμα του αιτούντος δικαστηρίου αποφάσισε να υποβάλει αίτηση προδικαστικής απόφασης βάσει των ακόλουθων περιστάσεων. Στις 27 Νοεμβρίου 2000, ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου ασκήθηκε ποινική δίωξη από την Krajská prokuratura (περιφερειακή εισαγγελία) της Μπρατισλάβα [παραλειπόμενα] κατά 1/ των κατηγορουμένων ΑΒ, CD, GH, EF, ΙJ, PR, LM και ΝΟ για το ποινικό αδίκημα της καταχρήσεως εξουσίας από δημόσιο υπάλληλο κατά την έννοια του άρθρου 158, παράγραφος 1, στοιχείο α, του ποινικού κώδικα ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 (στο εξής: ποινικός κώδικας), το οποίο τελέσθηκε στο πλαίσιο εγκληματικής οργανώσεως κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 2, του ποινικού κώδικα, για το ποινικό αδίκημα της αρπαγής προς τον σκοπό μεταφοράς του θύματος στην αλλοδαπή κατά την έννοια του άρθρου 233, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχείο α, του ποινικού κώδικα, το οποίο τελέσθηκε στο πλαίσιο εγκληματικής οργανώσεως κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 2, του ποινικού κώδικα, για το ποινικό αδίκημα της ληστείας κατά την έννοια του άρθρου 234, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχεία α και β, του ποινικού κώδικα, το οποίο τελέσθηκε στο πλαίσιο εγκληματικής οργανώσεως κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 2, του ποινικού κώδικα, για το ποινικό αδίκημα της εκβιάσεως κατά την έννοια του άρθρου 235, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχείο α και β, του ποινικού κώδικα, το οποίο τελέσθηκε στο πλαίσιο εγκληματικής οργανώσεως κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 2, του ποινικού κώδικα, κατά των κατηγορουμένων ST, [σελ. 6 του πρωτοτύπου] UV, WZ και BC για το ποινικό αδίκημα της αρπαγής προς τον σκοπό μεταφοράς του θύματος στην αλλοδαπή κατά την έννοια του άρθρου 233, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχείο α, του ποινικού κώδικα, το οποίο τελέσθηκε στο πλαίσιο εγκληματικής οργανώσεως κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 2, του ποινικού κώδικα, για το ποινικό αδίκημα της ληστείας κατά την έννοια του άρθρου 234, παράγραφος 1 και



παράγραφος 2, στοιχεία a και b, του ποινικού κώδικα, το οποίο τελέσθηκε στο πλαίσιο εγκληματικής οργανώσεως κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 2, του ποινικού κώδικα, για το ποινικό αδίκημα της εκβιάσεως κατά την έννοια του άρθρου 235, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχεία a και b, του ποινικού κώδικα, το οποίο τελέσθηκε στο πλαίσιο εγκληματικής οργανώσεως κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 2, του ποινικού κώδικα, και 2/ κατά του κατηγορουμένου DE για το ποινικό αδίκημα της διευκολύνσεως κατά την τέλεση ποινικών αδικημάτων κατά την έννοια του άρθρου 166, παράγραφος 1, του ποινικού κώδικα, ποινικά αδικήματα τα οποία οι κατηγορούμενοι τέλεσαν υπό τις ακόλουθες περιστάσεις:

1/ οι κατηγορούμενοι AB, CD, EF, GH, IJ, LM, NO και [παραλειπόμενα] PR, ως υπάλληλοι κρατικού οργάνου, της Slovenská informačná služba (σλοβακικής υπηρεσίας πληροφοριών· στο εξής: ΣΥΠ), καθ' υπέρβαση των αρμοδιοτήτων της εν λόγω υπηρεσίας όπως ορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του zákona čísla 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe (νόμου 46/1993 σχετικά με τη σλοβακική υπηρεσία πληροφοριών· στο εξής: νόμος 46/1993), κατά παράβαση των καθηκόντων που ορίζονται στο άρθρο 2 του νόμου 46/1993 και των υποχρεώσεων που υπέχουν οι υπάλληλοι της υπηρεσίας πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 7 του νόμου 46/1993, και οι κατηγορούμενοι ST, UV, WZ και BC, ως ιδιώτες, καθόσον δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις του άρθρου 11, παράγραφος 1, στοιχείο c, του νόμου 46/1993, και ως μέλη εγκληματικής οργανώσεως εντός της οποίας έγινε επιμερισμός καθηκόντων για την πρόκληση βλάβης σε βάρος του ΗΙ με την προσβολή των δικαιωμάτων του που κατοχυρώνονται από το Σύνταγμα, αφού τον ακολούθησαν, τον συνέλαβαν βιαίως και τον νάρκωσαν, τον παρέδωσαν στην αυστριακή αστυνομία με το επιβατηγό αυτοκίνητο όχημά του, αφού τον μετέφεραν στην Αυστρία στο έδαφος της οποίας ίσχυε σε βάρος του το από 18 Νοεμβρίου 1994 διεθνές ένταλμα σύλληψεως· συμμετείχαν στην τέλεση του ποινικού αδικήματος, καθόσον ο κατηγορούμενος [παραλειπόμενα] AB, ως διευθυντής της ΣΥΠ, στο πλαίσιο της ιεραρχίας έδωσε την προφορική εντολή στον [παραλειπόμενα] PR, υπάλληλο της ΣΥΠ τοποθετημένο στη μονάδα άμυνας, προστασίας και εκπαίδευσης, σε μη προσδιοριζόμενη ημερομηνία κατά τους θερινούς μήνες του 1995, σε κτίριο της ΣΥΠ, στην Μπρατισλάβα [παραλειπόμενα], να συστήσει εγκληματική οργάνωση αποτελούμενη από μέλη του πολιτικού προσωπικού, προς τον σκοπό εκτελέσεως ειδικών αποστολών για τις ανάγκες της ΣΥΠ, οργάνωση που συστάθηκε και χρησιμοποιήθηκε για τη σύλληψη του ΗΙ στις 31 Αυγούστου 1995.

Σε ημερομηνία που δεν προσδιορίζεται τον Αύγουστο του 1995, κατά παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του νόμου 46/1993, ο [AB] ζήτησε από τον CD, προϊστάμενο της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ (παρακολουθήσεις και επιχειρησιακές τεχνικές), δυνάμει της υπ' αριθ. 17/1994 αποφάσεως του διευθυντή της ΣΥΠ σχετικά με την παρακολούθηση προσώπων και αντικειμένων (στο εξής: απόφαση 17/1994), να χρησιμοποιήσει, κατά παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, του νόμου 46/1993, τεχνικά μέσα συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχείο c, προς τον σκοπό παρακολουθήσεως των ΧΥ και ΗΙ, δίνοντας εντολή, κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, της υπ'

αριθ. 4/1994 απόφασεως του προϊσταμένου της υπηρεσίας παρακολουθήσεων και επιχειρησιακών τεχνικών της ΣΥΠ (στο εξής: απόφαση 4/1994), για την παρακολούθηση του ΧΥ, η οποία ξεκίνησε στις 13 Αυγούστου 1995 και ώρα 10:30 π.μ. στην Μπρατισλάβα [παραλειπόμενα] μολονότι ο υπ' αριθ. 4600/337 φάκελος παρακολουθήσεως με κωδικό [παραλειπόμενα] υποβλήθηκε μόλις στις 14 Αυγούστου 1995, καθώς και για την παρακολούθηση του ΗΙ, η οποία ξεκίνησε στις 23 Αυγούστου 1995 στο [παραλειπόμενα], μολονότι δεν υποβλήθηκε φάκελος παρακολουθήσεως και δεν πληρούνταν οι όροι που προβλέπονται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της υπουργικής αποφάσεως 4/1994.

Στις 28 Αυγούστου 1995, ο [ΑΒ] ζήτησε από τον LP, προϊστάμενο πληροφοριών εσωτερικού της Β' διευθύνσεως της ΣΥΠ, να εξασφαλίσει, χρησιμοποιώντας κονδύλια της ΣΥΠ, την προετοιμασία 5 επιβατηγών αυτοκινήτων οχημάτων διαφόρων κατασκευαστών επί του χώρου σταθμεύσεως ενώπιον του παγοδρομίου του Ružinov στις 19 Αυγούστου 1995 και, στις 29 Αυγούστου 1995, του ζήτησε να αναθέσει σε δύο υπαλλήλους του τμήματος ειδικών επιχειρήσεων της ΣΥΠ, με συγκεκριμένο επιβατηγό αυτοκίνητο όχημα, να παραλάβουν από τον σταθμό [παραλειπόμενα] στην Μπρατισλάβα [παραλειπόμενα] το αυτοκίνητο όχημα με το θύμα ΗΙ και να το οδηγήσουν στην Αυστρία, όπως και έπραξε ο LP ενημερώνοντας σχετικά τον ΑΒ. **[σελ. 7 του πρωτοτύπου]**

Από τις 28 Αυγούστου 1995 έως τις 31 Αυγούστου 1995, μέσω του κατηγορούμενου CD, ενημερώθηκε από τον προϊστάμενο του πρώτου τμήματος της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, τον κατηγορούμενο ΕF, σχετικά με τη διεξαγωγή της επιχειρήσεως και της παρακολουθήσεως του ΗΙ, εξέδωσε αποφάσεις και έδωσε προφορικές εντολές στον προϊστάμενο της Β' διευθύνσεως της ΣΥΠ και στον κατηγορούμενο CD με σκοπό τον συντονισμό των δραστηριοτήτων των διαφόρων ομάδων για την υλοποίηση της παρακολουθήσεως, της συλλήψεως και της διελεύσεως του παθόντος από τα σύνορα, οι οποίες κατέληξαν στις 31 Αυγούστου 1995, στις 10:47 π.μ., στη σύλληψη του ΗΙ υπό την απειλή πυροβόλου όπλου.

Στις 13 Αυγούστου 1995, σε κτίριο της ΣΥΠ στην Μπρατισλάβα [παραλειπόμενα], ο κατηγορούμενος CD, υπό την ιδιότητά του ως προϊστάμενος της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, κατά παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του νόμου 46/1993 και της αποφάσεως 17/1994, έδωσε προφορική εντολή στον υφιστάμενό του, προϊστάμενο του πρώτου τμήματος, τον κατηγορούμενο ΕF, να χρησιμοποιήσει τα τεχνικά μέσα συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχείο c, του νόμου 46/1993, κατά παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, του νόμου 46/1993, προς τον σκοπό της παρακολουθήσεως προσώπου ονόματι ΧΥ, η οποία άρχισε στις 10:30 π.μ. στην Μπρατισλάβα στην οδό Hraničná [παραλειπόμενα] με τη συμμετοχή 13 υπαλλήλων της ΣΥΠ και με τη χρήση 8 επιβατηγών αυτοκινήτων οχημάτων και τεχνικών μέσων, διασφαλίζοντας ο ίδιος τον έλεγχο της παρακολουθήσεως, εν γνώσει του παράνομου χαρακτήρα της διαδικασίας στο μέτρο που δεν είχε λάβει την έγκριση του διευθυντή της ΣΥΠ ή εντεταλμένου από αυτόν προσώπου για τη χρήση τεχνικών μέσων συλλογής πληροφοριών κατόπιν προηγούμενης έγγραφης

άδειας από τον δικαστή υπηρεσίας του πρώην Mestský súd (περιφερειακού δικαστηρίου) της Μπρατισλάβα.

Στις 14 Αυγούστου 1995, αφού συζήτησε την έναρξη της παρακολούθησής με τον προϊστάμενο της Β΄ διεύθυνσης της ΣΥΠ βάσει του φακέλου παρακολούθησής που καταρτίστηκε αυθημερόν [παραλειπόμενα], διέταξε τους υφιστάμενους υπαλλήλους της ΣΥΠ, τους κατηγορούμενους ΕΦ και ΙΙ, να συνεχίσουν την παρακολούθηση του ΧΥ έως τις 26 Αυγούστου 1995.

Στις 24 Αυγούστου 1995, κατά παράβαση της αποφάσεως 17/1994 και του άρθρου 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως 4/1994, έδωσε προφορική εντολή στον κατηγορούμενο ΕΦ, προϊστάμενο του πρώτου τμήματος της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, να παρακολουθήσει τον ΗΙ στην πόλη [παραλειπόμενα] και στα περίχωρά της, από τον οποίο έλαβε πληροφορίες σχετικά με την επιχειρησιακή εφαρμογή και την παρακολούθηση του ΗΙ, τις οποίες διαβίβασε ο ίδιος στον διευθυντή της ΣΥΠ, τον κατηγορούμενο ΑΒ.

Στις 30 και 31 Αυγούστου 1995 διηύθυνε την παρακολούθηση, ενημέρωσε προσωπικά για την παρακολούθηση τον προϊστάμενο της Β΄ διεύθυνσης της ΣΥΠ και τον διευθυντή της ΣΥΠ, κατηγορούμενο ΑΒ, ενδεχομένως μέσω κινητού τηλεφώνου, έλαβε οδηγίες από τον τελευταίο και, μέσω του κατηγορούμενου ΕΦ, ο οποίος βρισκόταν στην πόλη [παραλειπόμενα], διηύθυνε τους υπαλλήλους του τμήματος παρακολούθησής.

Στη συνέχεια, όταν στις 31 Αυγούστου 1995, στις 10:30 π.μ., ο ΗΙ αποχώρησε από την οικία του με το επιβατηγό αυτοκίνητο όχημά του [παραλειπόμενα], διέταξε την παρακολούθησή του και, μετά τον έλεγχο της ταυτότητας και τη σύλληψή του υπό την απειλή πυροβόλου όπλου, το κλείσιμο της εθνικής οδού II/502 από τα επιβατηγά αυτοκίνητα οχήματα της μονάδας παρακολούθησής.

Στη συνέχεια, ο κατηγορούμενος ΕΦ, με την ιδιότητά του ως προϊστάμενος του πρώτου τμήματος της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, στις 13 Αυγούστου 1995 στην Μπρατισλάβα, σε κτίριο της ΣΥΠ, έλαβε ιεραρχικώς την εντολή από τον προϊστάμενο της 46ης υπηρεσίας, τον κατηγορούμενο CD, να χρησιμοποιήσει επιχειρησιακά μέσα συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 11 του νόμου 46/1993, και τεχνικά μέσα συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 12 του νόμου 46/1993, προς τον σκοπό παρακολούθησής του ΧΥ και, κατά παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του νόμου 46/1993, της αποφάσεως 17/1994 και του άρθρου 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως 4/1994, διέταξε τους υφιστάμενους υπαλλήλους της ΣΥΠ [σελ. 8 του πρωτοτύπου] να ακολουθήσουν τον ΧΥ με τα επιβατηγά αυτοκίνητα οχήματά τους, ενώ γνώριζε ότι για τη χρήση επιχειρησιακών μέσων συλλογής πληροφοριών δεν είχε εκδοθεί απόφαση του διευθυντή της ΣΥΠ ή εντεταλμένου από αυτόν προσώπου σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, και ότι για τη χρήση τεχνικών μέσων συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχείο c, δεν είχε ληφθεί η προηγούμενη έγκριση του δικαστή υπηρεσίας του πρώην Mestský súd



(περιφερειακού δικαστηρίου) της Μπρατισλάβα, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 2, του νόμου 46/1993.

Στις 27 Αυγούστου 1995 στην Μπρατισλάβα, [παραλειπόμενα] σε κτίριο της ΣΥΠ, κατά παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του νόμου 46/1993, της αποφάσεως 17/1994 και του άρθρου 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως 4/1994, έδωσε εντολή στον αναπληρωτή του, κατηγορούμενο ΙJ, και σε άλλους υπαλλήλους του τμήματος να παρακολουθήσουν την οικογενειακή οικία του ΗΙ από το αυτοκίνητο όχημα [παραλειπόμενα] το οποίο είχε τοποθετήσει στην πόλη [παραλειπόμενα] και να χρησιμοποιήσουν επιβατηγά αυτοκίνητα οχήματα της ΣΥΠ για την παρακολούθηση των μετακινήσεων του ΗΙ εκτός της πόλεως, καθώς και να τον ενημερώνουν για τα αποτελέσματα της παρακολούθησεως, ενώ γνώριζε ότι η χρήση επιχειρησιακών μέσων συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 2, του νόμου 46/1993 δεν είχε αποφασιστεί από τον διευθυντή της ΣΥΠ ή από εντεταλμένο από αυτόν πρόσωπο και ότι η χρήση τεχνικών μέσων συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχεία b και c, του νόμου 46/1993 [δεν είχε εγκριθεί] από τον αρμόδιο δικαστή υπηρεσίας του πρώην Mestský súd (περιφερειακού δικαστηρίου) της Μπρατισλάβα.

Στις 31 Αυγούστου 1995, στην πόλη [παραλειπόμενα], μέσω πομπού και κινητού τηλεφώνου, έδωσε οδηγίες σε υφιστάμενους υπαλλήλους της ΣΥΠ και ενημέρωσε τον προϊστάμενο της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, κατηγορούμενο CD, για τη διεξαγωγή της παρακολούθησεως και στη συνέχεια, όταν στις 10:47 π.μ. ο ΗΙ συνελήφθη υπό την απειλή πυροβόλου όπλου, συμμετείχε προσωπικώς με το αυτοκίνητο όχημά του [παραλειπόμενα] στη φραγή της εθνικής οδού II/502 για να εμποδίσει τη διέλευση των οχημάτων που έρχονταν.

Στις 13 Αυγούστου 1995, σε κτίριο της ΣΥΠ στην Μπρατισλάβα, ο κατηγορούμενος ΙJ, υπάλληλος της ΣΥΠ που εκτελούσε χρέη αναπληρωτή προϊσταμένου του πρώτου τμήματος της 6ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, έλαβε στη συνέχεια, στο πλαίσιο της ιεραρχίας, την προφορική εντολή του προϊσταμένου της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ και του προϊσταμένου του πρώτου τμήματος να χρησιμοποιήσει επιχειρησιακά μέσα συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 11 του νόμου 46/1993 και τεχνικά μέσα συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 12 του νόμου 46/1993, προς τον σκοπό παρακολούθησεως του XY, κατά παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του νόμου 46/1993, της αποφάσεως 17/1994 και του άρθρου 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως 4/1994· έδωσε εντολή στους υφισταμένους υπαλλήλους της ΣΥΠ να παρακολουθήσουν τον XY με επιβατηγά αυτοκίνητα οχήματα, καίτοι γνώριζε ότι για τη χρήση επιχειρησιακών μέσων συλλογής πληροφοριών δεν είχε εκδοθεί απόφαση του διευθυντή της ΣΥΠ ή εντεταλμένου από αυτόν προσώπου σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του νόμου 46/1993 και ότι για τη χρήση τεχνικών μέσων συλλογής πληροφοριών κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχείο c, του νόμου 46/1993 δεν είχε ληφθεί η προηγούμενη γραπτή έγκριση του αρμόδιου δικαστή υπηρεσίας του πρώην Mestský súd (περιφερειακού δικαστηρίου) της Μπρατισλάβα, είχε δε διασφαλίσει προσωπικώς τον έλεγχο της

παρακολουθήσεως και είχε ενημερώσει τον προϊστάμενο της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, κατηγορούμενο CD, για τη διεξαγωγή της παρακολουθήσεως.

Στη συνέχεια, αφού έλαβε στις 27 Αυγούστου 1995 την εντολή του προϊσταμένου της 46ης υπηρεσίας, μέσω του προϊσταμένου του πρώτου τμήματος, να παρακολουθήσει τον ΗΙ στην πόλη [παραλειπόμενα], στις 28 Αυγούστου 1995 στην οδό Nová Pezinská τοποθετήθηκε μια Mercedes Benz [παραλειπόμενα] από την οποία υπάλληλοι της ΣΥΠ παρακολούθησαν την οικία του ΗΙ, εξέπεμψαν ραδιοφωνικό σήμα για την αναχώρησή του και ακολούθησαν τις μετακινήσεις του με αυτοκίνητα οχήματα, ενημερώνοντας συγχρόνως, μέσω κινητού τηλεφώνου, τον προϊστάμενο του πρώτου τμήματος, κατηγορούμενο EF, για την εξέλιξη της παρακολουθήσεως.

Στις 31 Αυγούστου 1995 ο [IJ] εκτέλεσε τα καθήκοντα του σχεδίου απαγωγής ακολουθώντας τον ΗΙ, μετά την αποχώρησή του από την οικία του στις 10:30 π.μ. με επιβατηγό αυτοκίνητο όχημα [παραλειπόμενα] με κατεύθυνση προς την Μπρατισλάβα, επιβαίνοντας σε επιβατηγό αυτοκίνητο όχημα μάρκας Toyota [παραλειπόμενα] [σελ. 9 του πρωτοτύπου] και στη συνέχεια, αφού τον σταμάτησε υπό την απειλή πυροβόλου όπλου επί της εθνικής οδού II/502, έφραξε την πρόσβαση μαζί με άλλα οχήματα της μονάδας παρακολουθήσεως.

Ο κατηγορούμενος PR, ως υπάλληλος της ΣΥΠ, βάσει εντολής του διευθυντή της ΣΥΠ, κατηγορούμενου AB, οργάνωσε, κατά τη διάρκεια μη προσδιοριζόμενων ημερών του Αυγούστου 1995, ομάδα στην οποία ανήκαν ο κατηγορούμενος ST, ο κατηγορούμενος UV, ο κατηγορούμενος WZ και ο κατηγορούμενος BC, και στη συνέχεια ανέλαβε χρέη συντονιστή μεταξύ των διοργανωτών της απαγωγής και των μελών της ομάδας αυτής με την οποία στις 29 Αυγούστου 1995 στον χώρο σταθμεύσεως αυτοκινήτων [παραλειπόμενα] στην Μπρατισλάβα παρέλαβε επιβατηγά αυτοκίνητα οχήματα ιδιοκτησίας της ΣΥΠ, με τα οποία ακολούθησε κατά τις επόμενες ημέρες τις μετακινήσεις του ΗΙ στις πόλεις [παραλειπόμενα] με σκοπό να τον συλλάβει και να τον παραδώσει σε άλλους υπαλλήλους της ΣΥΠ, οι οποίοι έπρεπε να τον μεταφέρουν στη Δημοκρατία της Αυστρίας.

Στις 31 Αυγούστου 1995, στις 10:30 π.μ., αφού έμαθαν, χάρη στις πληροφορίες υπαλλήλου της ΣΥΠ στην Mercedes Benz [παραλειπόμενα] της παρακολουθήσεως, ότι ο ΗΙ είχε αποχωρήσει από την οικία του κατευθυνόμενος προς την Μπρατισλάβα, συγκρότησαν την ακολουθία επιβατηγών αυτοκινήτων οχημάτων που ακολούθησε το όχημα του ΗΙ. Στις 10:47 π.μ. στην εθνική οδό II/502 [παραλειπόμενα] έκλεισαν τον δρόμο στο επιβατηγό αυτοκίνητο όχημα του ΗΙ μέσω αυτοκινήτου οχήματος Seat Toledo [παραλειπόμενα] εμπροσθεν και ενός Seat Ibiza [παραλειπόμενα] στο πλάι.

Υπό την απειλή πιστολιού, κάλεσαν τον ΗΙ να εξέλθει από το αυτοκίνητο και, όταν αυτός δεν αντέδρασε, τον ανάγκασαν να εξέλθει διά της βίας και, μολονότι προέβαλε αντίσταση, τον τοποθέτησαν στο πίσω κάθισμα του Seat Toledo. Του φόρεσαν μπλε σακούλα στην κεφαλή και χειροπέδες και κατέλαβαν το επιβατηγό αυτοκίνητο οχημά του μάρκας Mercedes Benz [παραλειπόμενα]. Στη συνέχεια,

κατά τη διαδρομή προς το Vajnogry, αφού ο ΗΙ αποπειράθηκε να εξέλθει από το όχημα, τον έπληξαν με γροθιές στο πρόσωπο, του προκάλεσαν ηλεκτροσόκ στα γεννητικά όργανα με όπλο ηλεκτρικής εκκενώσεως και τον ανάγκασαν να καταναλώσει δύο φιάλες ούισκι, οδηγώντας τον σε κατάσταση μέθης.

Ο κατηγορούμενος PR ενημέρωσε μέσω κινητού τηλεφώνου τον προϊστάμενο της δεύτερης κυβέλης της ΣΥΠ για την εξέλιξη της δράσεως, ο οποίος ενημέρωσε σχετικά τον κατηγορούμενο [παραλειπόμενα] AB. Κατ' αυτόν τον τρόπο τον μετέφεραν στην Μπρατισλάβα μέσω της οδού [παραλειπόμενα], όπου παρέδωσαν τον ΗΙ σε άλλους υπαλλήλους της ΣΥΠ.

Ο κατηγορούμενος GH, ως υπάλληλος της ΣΥΠ διορισθείς στη θέση του προϊσταμένου του τμήματος επιθεωρήσεως της Β' διευθύνσεως της ΣΥΠ, εκτέλεσε, στο πλαίσιο της ιεραρχίας, τις εντολές του διευθυντή της ΣΥΠ, κατηγορουμένου AB, και του προϊσταμένου της Β' διευθύνσεως της ΣΥΠ, κατά την παρακολούθηση του XY, ενώ γνώριζε ότι για τη χρήση επιχειρησιακών μέσων συλλογής πληροφοριών δεν είχε εκδοθεί απόφαση του διευθυντή της ΣΥΠ ή εντεταλμένου από αυτόν προσώπου σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του νόμου 46/1993· περαιτέρω, συνόδευσε το πρόσωπο αυτό από την Μπρατισλάβα στη Λενοφα και αντιστρόφως και απέκρυψε τη διέλευσή του χωρίς ταξιδιωτικά έγγραφα από τα σύνορα μεταξύ της Αυστρίας και της Ουγγαρίας· και στις 30 και 31 Αυγούστου 1995 διασφάλισε την απρόσκοπτη διέλευση των συνόρων στα μεθοριακά φυλάκια Bratislava-Berg και Jarovce-Kittsee για τους κατηγορουμένους LM και NO οι οποίοι μετέφεραν τον παθόντα ΗΙ στην Αυστρία με επιβατηγό αυτοκίνητο όχημα μάρκας Mercedes Benz [παραλειπόμενα].

Ο κατηγορούμενος LM και ο κατηγορούμενος NO, ως υπάλληλοι της υπηρεσίας ειδικών επιχειρήσεων της Β' διευθύνσεως της ΣΥΠ, στο πλαίσιο της ιεραρχίας, εκτέλεσαν τις εντολές του προϊσταμένου της Β' διευθύνσεως της ΣΥΠ όταν στις 30 Αυγούστου 1995 στην Μπρατισλάβα-Petržalka [παραλειπόμενα] περίμεναν το επιβατηγό αυτοκίνητο όχημα του ΗΙ που έπρεπε να οδηγήσουν στην Αυστρία. Αφότου το σχέδιο δεν υλοποιήθηκε εκείνη την ημέρα, παρέλαβαν από τον κατηγορούμενο PR και τον κατηγορούμενο WZ, στις 31 Αυγούστου στις 14:00 στον ίδιο τόπο, το επιβατηγό αυτοκίνητο όχημα μάρκας Mercedes Benz **[σελ. 10 του πρωτοτύπου]** [παραλειπόμενα] με τον ΗΙ αναίσθητο στο πίσω κάθισμα και το οδήγησαν μέσω της διπλωματικής ζώνης του μεθοριακού σταθμού Petržalka-Berg.

Δεδομένου ότι ο αρμόδιος υπάλληλος του αυστριακού ελέγχου διαβατηρίων δεν ήταν παρών στον χώρο σταθμεύσεως του Berg, επικοινωνήσαν τηλεφωνικώς με τον προϊστάμενο της Β' διευθύνσεως, ο οποίος, κατ' εντολήν του κατηγορουμένου AB, έδωσε την εντολή να οδηγήσουν το θύμα στο Hainburg.

Ακολουθώντας τις εντολές του κατηγορουμένου AB, υπάλληλος της ΣΥΠ μετέβη στην Αυστρία και ειδοποίησε το αστυνομικό τμήμα του Hainburg για την παρουσία οχήματος με καταζητούμενο πρόσωπο. Στις 16:30 ο κατηγορούμενος AB ενημέρωσε τον ZZ μέσω κινητού τηλεφώνου για την παρουσία του θύματος

με αυτοκίνητο στο Hainburg και στις 17:00, κατόπιν της τηλεφωνικής κλήσεως, ο ΗΙ συνελήφθη από την αυστριακή αστυνομία, σημειωτέον δε ότι η σωματική επίθεση των κατηγορουμένων του είχε προξενήσει ελαφρά σωματική βλάβη, η δε μετάβασή του στην Αυστρία και η κράτησή του στη συνέχεια συνιστούν παράβαση του άρθρου 23, παράγραφος 4, του Συντάγματος της Σλοβακικής Δημοκρατίας, σύμφωνα με το οποίο οι πολίτες δεν μπορούν να υποχρεωθούν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους ούτε να εκδοθούν ή να παραδοθούν σε άλλο κράτος.

Ο παθών ΗΙ υπέστη ζημία από την παραμονή του στην Αυστρία, η οποία αντιστοιχεί στα έξοδα της νομικής του εκπροσωπήσεως, συνολικού ποσού 478 241,13 ATS.

2/ Στις 6 Σεπτεμβρίου 1995, ο κατηγορούμενος DE, ως υπάλληλος της ΣΥΠ, κατ' εντολήν του αμέσου προϊστάμενου του, επικεφαλής του πρώτου τμήματος της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, EF, διαπίστωσε, με τον υπάλληλο του αστυνομικού τμήματος της κοινότητας [παραλειπόμενα], από τον οποίο ζήτησε επιβεβαίωση υπό τη μορφή επίσημης καταχωρίσεως, ότι το μικρό φορτηγό μάρκας Mercedes Benz [παραλειπόμενα] λευκού χρώματος βρισκόταν από τις 28 έως τις 31 Αυγούστου 1995 στην περιφέρειά του. Μετά την άρνηση του αστυνομικού υπαλλήλου να κάνει δεκτό το αίτημα αυτό, στις 13 Σεπτεμβρίου 1995, περί τις 13:00, παράγγειλαν σε υαλοτεχνείο στην Μπρατισλάβα [παραλειπόμενα] διαφανείς υαλοπίνακες, αξίας 2 766 SKK, με τους οποίους αντικατέστησαν το αδιαφανές τζάμι της Mercedes Benz 208 D, προκειμένου οι μάρτυρες στην ποινική δίκη για την αρπαγή του ΗΙ προς τον σκοπό μεταφοράς του στην αλλοδαπή να μην αναγνωρίσουν το όχημα ως εκείνο που ήταν σταθμευμένο στη συμβολή των οδών [παραλειπόμενα] ενώπιον της οικίας [παραλειπόμενα] και από το οποίο οι υπάλληλοι της ΣΥΠ παρακολουθούσαν την οικία του ΗΙ από τις 28 έως τις 31 Αυγούστου 1995, μολονότι ο [DE] γνώριζε ότι στις 31 Αυγούστου 1995, κατά τη διαδρομή προς την Μπρατισλάβα επί της εθνικής οδού II/502, η Mercedes του ΗΙ παρεμποδίστηκε και ο ΗΙ συνελήφθη διά της βίας και μεταφέρθηκε στην Αυστρία, όπου συνελήφθη στο Hainburg εντός του αυτοκινήτου οχήματός του από τις δυνάμεις της αυστριακής αστυνομίας, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο με την πρόθεση να αποκρύψει το γεγονός ότι οι υπάλληλοι της ΣΥΠ είχαν τελέσει ποινικό αδίκημα και να αποφύγει την ποινική δίωξη κατά των εμπλεκόμενων στο ποινικό αδίκημα της αρπαγής προσώπων.

2. Με βούλευμα της 14ης Ιουνίου 2017, το Okresný súd (πρωτοβάθμιο δικαστήριο) της περιφέρειας Μπρατισλάβα III, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, συνένωσε την προαναφερθείσα ποινική υπόθεση με την ποινική υπόθεση [παραλειπόμενα] κατά των κατηγορουμένων AB, CD, FG, EF, IJ και JL, οι οποίοι κατηγορούνταν ότι τέλεσαν το ποινικό αδίκημα της καταχρήσεως εξουσίας από δημόσιο υπάλληλο ως συνεργοί κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 1, στοιχείο c, και του άρθρου 158, παράγραφος 1, στοιχείο b, και παράγραφος 2, στοιχείο c, του ποινικού κώδικα ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, υπό τις ακόλουθες περιστάσεις: οι AB, CD, FG, EF, IJ και JL, με την ιδιότητα των



υπαλλήλων δημόσιας αρχής –της Slovenská informačná služba (σλοβακικής υπηρεσίας πληροφοριών)– καθ' υπέρβαση των αρμοδιοτήτων της όπως ορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του νόμου 46/1993 και κατά παράβαση των καθηκόντων που ορίζονται στο άρθρο 2 του νόμου 46/1993, καθώς και των υποχρεώσεων των υπαλλήλων της ΣΥΠ κατά την έννοια του άρθρου 7 του νόμου 46/1993, με την πρόθεση αποκρύψεως της καταστροφής της Mercedes που χρησιμοποιήθηκε τον Ιούλιο του 1994 για την παρακολούθηση του ιδιοκτήτη εστιατορίου UP στην κοινότητα [παραλειπόμενα] και τον Αύγουστο του 1995 για την παρακολούθηση του HI [σελ. 11 του πρωτοτύπου] στην πόλη [παραλειπόμενα], συμμετείχαν στο ποινικό αδίκημα καθόσον ο JF, διορισμένος στο πρώτο τμήμα της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, προέβη σε ψευδή δήλωση ενώ γνώριζε ότι το επιβατηγό αυτοκίνητο όχημα μάρκας Mercedes Benz 208D [παραλειπόμενα], ιδιοκτησίας της ΣΥΠ, δεν είχε κλαπεί τη νύχτα της 18ης Δεκεμβρίου 1995 προς τη 19η Δεκεμβρίου 1995 κατά τη διάρκεια υπηρεσιακής μετακινήσεως που δεν πραγματοποίησε με τον IJ, δήλωση στην οποία στηρίχτηκε η παράνομη συμπεριφορά της εξεταστικής επιτροπής και των προϊσταμένων της ΣΥΠ· στη δήλωσή του για τα συμβάντα της 28 Δεκεμβρίου 1995, ο CD, ως προϊστάμενος της κυψέλης 94 της ΣΥΠ, παρείχε ψευδείς πληροφορίες για τη δράση στη δυτική Σλοβακία, για τη συμμετοχή του στον τόπο κλοπής του οχήματος και για την ανακάλυψη της πινακίδας κυκλοφορίας της Mercedes Benz 208D και στις 26 Ιανουαρίου 1996, με τη διαταγή υπ' αριθ. 6, συνέστησε την εξεταστική επιτροπή της κυψέλης 94, προκειμένου να διερευνήσει τη ζημία στο κλαπέν υπηρεσιακό όχημα· ο FG, ο οποίος είχε διοριστεί υπεύθυνος των μεταφορών με αυτοκίνητα της κυψέλης 94, υπό την ιδιότητά του ως πρόεδρος της επιτροπής, δεν διασφάλισε ενδελεχή έρευνα των συμβάντων και, από κοινού με τα μέλη της επιτροπής, [ήτοι] τον EF, ο οποίος είχε διοριστεί προϊστάμενος του πρώτου τμήματος της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, και τον IJ, επικεφαλής της πρώτης ομάδας του πρώτου τμήματος της 46ης υπηρεσίας της ΣΥΠ, δεν εξέτασαν τις περιστάσεις της κλοπής του οχήματος και, μολονότι γνώριζαν ότι το όχημα δεν είχε κλαπεί, επιβεβαίωσαν την ακρίβεια των δεδομένων, μείωσαν την αξία του συγκεκριμένου οχήματος και στις 7 Φεβρουαρίου 1996 πρότειναν στον διευθυντή της ΣΥΠ να θέσει την υπόθεση στο αρχείο μέχρι την ανακάλυψη του αυτοκινήτου οχήματος και, μετά το πέρας δεκαετίας, να καταλογίσουν τη ζημία στο Δημόσιο, εισήγησε την οποία ενέκρινε ο CD, ως προϊστάμενος της κυψέλης 94 της ΣΥΠ, ο AB, ως διευθυντής της ΣΥΠ και νόμιμος εκπρόσωπος, κατά παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 2, του zákonn č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení noviel (νόμου 278/1993 περί διαχειρίσεως των δημοσίων αγαθών, όπως τροποποιήθηκε), καίτοι γνώριζε ότι οι υφιστάμενοι υπάλληλοι της ΣΥΠ δεν είχαν δηλώσει την κλοπή του οχήματος στα αρμόδια αστυνομικά όργανα, δεν ενήργησε σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κώδικα ποινικής δικονομίας, δεν έλαβε μέτρα προκειμένου να διαπιστώσει αν πράγματι είχε τελεστεί ποινικό αδίκημα, επικύρωσε το ψευδές πόρισμα της επιτροπής και ενέκρινε την εισήγησή της και τη σύσταση του CD και, με απόφαση της 12ης Μαρτίου 1996, η οποία εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 127, παράγραφος, 1, του zákonn č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov PZ (νόμου 410/1991 περί της σταδιοδρομίας των αστυνομικών υπαλλήλων), αποφάσισε να θέσει την



υπόθεση στο αρχείο και να αφαιρέσει τη ζημία για μια δεκαετία και, κατά τη λήξη της περιόδου αυτής, επέτρεψε να επιβαρυνθεί το Δημόσιο με τη ζημία αυτή, ενώ ο νόμος περί αστυνομίας δεν το επέτρεπε, προκαλώντας κατ' αυτόν τον τρόπο στη ΣΥΠ ζημία ποσού 1 454 434 SKK.

3. Με βούλευμα της 29ης Ιουνίου 2001 [παραλειπόμενα], το Okresný súd (πρωτοβάθμιο δικαστήριο) της περιφέρειας Μπρατισλάβα ΙΙΙ ανέστειλε την ποινική δίωξη σε βάρος όλων των κατηγορουμένων για τον λόγο ότι υπήχθησαν σε αμνηστία η οποία χορηγήθηκε με διάταγμα του Προέδρου της Κυβερνήσεως της Σλοβακικής Δημοκρατίας στις 3 Μαρτίου 1998. Το ως άνω βούλευμα επικυρώθηκε στις 5 Ιουνίου 2002 με την απόφαση του Krajský súd (δευτεροβάθμιου δικαστηρίου) της Μπρατισλάβα και απέκτησε ισχύ δεδικασμένου.
4. Το αιτούν δικαστήριο διέταξε την επανάληψη της διαδικασίας δυνάμει της αποφάσεως του Ústavný súd Slovenskej republiky (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Σλοβακία· στο εξής: Συνταγματικό Δικαστήριο) της 31ης Μαΐου 2017 [παραλειπόμενα], με την οποία έκρινε ότι το υπ' αριθ. 570 ψήφισμα του Národná rada Slovenskej republiky (Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας· στο εξής: Εθνικό Κοινοβούλιο της Σλοβακικής Δημοκρατίας), της 5ης Απριλίου 2017, περί καταργήσεως του άρθρου V και του άρθρου VI της αποφάσεως του Προέδρου της Κυβερνήσεως της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 3ης Μαρτίου 1998, περί χορηγήσεως αμνηστίας, η οποία δημοσιεύθηκε με αριθμό 55/1998, της αποφάσεως του Προέδρου της Κυβερνήσεως της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 7ης Ιουλίου 1998 περί χορηγήσεως αμνηστίας, η οποία δημοσιεύθηκε με αριθμό 214/1998, και της αποφάσεως του Προέδρου της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 12ης Δεκεμβρίου 1997 [παραλειπόμενα] περί απονομής χάριτος σε κατηγορούμενο, είναι σύμφωνο με το Σύνταγμα της Σλοβακικής Δημοκρατίας.
5. Μετά την επανάληψη της διαδικασίας, η υπεράσπιση υπέβαλε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου αίτηση αναστολής της διαδικασίας και υποβολής αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 47, του άρθρου 48, παράγραφος 2, και του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, σε συνδυασμό με τα σχετικά άρθρα της οδηγίας 2012/13 [σελ. 12 του πρωτοτύπου] (σχετικά με το δικαίωμα ενημέρωσης στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών) και της οδηγίας 2016/343 (σχετικά με την ενίσχυση ορισμένων πτυχών του τεκμηρίου αθωότητας και του δικαιώματος παράστασης του κατηγορουμένου στη δίκη του στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας).
6. Η αίτηση αυτή θεμελιώνεται στις νομικές ασάφειες της εθνικής νομοθεσίας, ειδικότερα των διατάξεων του έκτου μέρους του Zákona o Ústavnóm súde (νόμου περί του Συνταγματικού Δικαστηρίου) (ειδικότερα των άρθρων 48a και 48b), των διατάξεων του Ústavný zákon č. 71/2017 (συνταγματικού νόμου 71/2017), καθώς και του Uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky z 5. apríla 2017 číslo 570 o zrušení článku V a článku VI rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky

z 3. marca 1998 o amnestii uverejneného pod čísлом 55/1998 Z. z., rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky zo 7. júla 1998 o amnestii uverejneného pod čísлом 214/1998 Z. z. a rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky v konaní o milosť pre obvineného zo dňa 12. decembra 1997 č. k. 3573/96-72-2417 (ψηφίσματος του Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας υπ' αριθ. 570, της 5ης Απριλίου 2017, για την κατάργηση του άρθρου V και του άρθρου VI της αποφάσεως του Προέδρου της Κυβερνήσεως της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 3ης Μαρτίου 1998 περί χορηγήσεως αμνηστίας, η οποία δημοσιεύθηκε με αριθμό 55/1998, της αποφάσεως του Προέδρου της Κυβερνήσεως της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 7ης Ιουλίου 1998 περί χορηγήσεως αμνηστίας, η οποία δημοσιεύθηκε με αριθμό 214/1998, και της αποφάσεως του Προέδρου της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 12ης Δεκεμβρίου 1997 περί απονομής χάριτος σε κατηγορούμενο, με αριθμό 3573/96-72-2417· στο εξής: ψήφισμα). Το επίμαχο ψήφισμα φέρεται να ανακάλεσε τις αμνηστίες βάσει των οποίων είχαν εκδοθεί, μεταξύ άλλων, το βούλευμα για τη διακοπή της ποινικής δίωξης κατά του AB κ.λπ., ήτοι το βούλευμα του Okresný súd (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου) της περιφέρειας Μπρατισλάβα ΙΙΙ [παραλειπόμενα] της 29ης Ιουνίου 2001, καθώς και το βούλευμα του Krajský súd (δευτεροβάθμιου δικαστηρίου) της Μπρατισλάβα [παραλειπόμενα]. Στην υπό κρίση υπόθεση, είχε επίσης ασκηθεί ποινική δίωξη κατά του ST [παραλειπόμενα] σε βάρος του οποίου επρόκειτο να εκδοθούν εθνικό ένταλμα συλλήψεως, ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και διεθνές ένταλμα συλλήψεως.

7. Αφού εξέτασε τη δικογραφία, το αιτούν δικαστήριο, ως εθνικό δικαστήριο, εκτιμά ότι η απόφαση του Δικαστηρίου είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του αποφάσεως (άρθρο 267, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ).

## **II. Νομικό πλαίσιο**

### **A. Το δίκαιο της Ένωσης**

8. Κατά το άρθρο 82 ΣΛΕΕ:

«Η δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις στην Ένωση θεμελιώνεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων και διαταγών και περιλαμβάνει την προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών στους τομείς που προβλέπονται στην παράγραφο 2 και στο άρθρο 83.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αποφασίζοντας σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, λαμβάνουν μέτρα που αφορούν:

α) τον καθορισμό κανόνων και διαδικασιών για να εξασφαλίζεται η αναγνώριση, σε ολόκληρη την Ένωση, όλων των τύπων δικαστικών αποφάσεων και διαταγών,

β) την πρόληψη και την επίλυση των συγκρούσεων δικαιοδοσίας μεταξύ κρατών μελών,

γ) την υποστήριξη της κατάρτισης των δικαστών και των άλλων λειτουργών και υπαλλήλων του τομέα απονομής της δικαιοσύνης,

δ) τη διευκόλυνση της συνεργασίας μεταξύ των δικαστικών ή άλλων ισοδύναμων αρχών των κρατών μελών κατά την άσκηση ποινικών διώξεων και την εκτέλεση των αποφάσεων.»

9. [Κατά την παράγραφο 2 του άρθρου 82 ΣΛΕΕ:] «Κατά τον βαθμό που είναι απαραίτητο για να διευκολυνθεί η αμοιβαία αναγνώριση των δικαστικών αποφάσεων και διαταγών καθώς και η αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις που έχουν διασυνοριακές διαστάσεις, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αποφασίζοντας σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία μέσω οδηγιών, μπορούν να θεσπίζουν ελάχιστους κανόνες. **[σελ. 13 του πρωτοτύπου]**

10. [Συνέχεια της παραγράφου 2] Στους ελάχιστους αυτούς κανόνες συνεκτιμώνται οι διαφορές μεταξύ των νομικών συστημάτων και παραδόσεων των κρατών μελών.

Οι ελάχιστοι αυτοί κανόνες αφορούν:

α) το αμοιβαίως παραδεκτό των αποδείξεων μεταξύ των κρατών μελών,

β) τα δικαιώματα των προσώπων στην ποινική διαδικασία,

γ) τα δικαιώματα των θυμάτων της εγκληματικότητας,

δ) άλλα ειδικότερα στοιχεία της ποινικής διαδικασίας, τα οποία θα έχουν προηγουμένως προσδιορισθεί από το Συμβούλιο με απόφαση. Για την έκδοση της απόφασης αυτής, το Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα, μετά από την έγκριση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Η θέσπιση των ελάχιστων κανόνων που αναφέρονται στην παρούσα παράγραφο δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να διατηρούν ή να εισάγουν υψηλότερο επίπεδο προστασίας των προσώπων.»

11. [Κατά την παράγραφο 3 του άρθρου 82 ΣΛΕΕ:] «Όταν ένα μέλος του Συμβουλίου εκτιμά ότι σχέδιο οδηγίας προβλεπόμενο στην παράγραφο 2 θίγει θεμελιώδεις πτυχές του συστήματός του ποινικής δικαιοσύνης, μπορεί να ζητήσει να υποβληθεί το θέμα στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Στην περίπτωση αυτή, η συνήθης νομοθετική διαδικασία αναστέλλεται. Αφού συζητήσει το ζήτημα και εφόσον επιτευχθεί συναίνεση, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο αναπέμπει, εντός τετραμήνου από την αναστολή αυτή το σχέδιο στο Συμβούλιο, θέτοντας τέρμα στην αναστολή της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας.

Εντός της αυτής προθεσμίας, σε περίπτωση μη συμφωνίας, και εφόσον εννέα τουλάχιστον κράτη μέλη επιθυμούν να καθιερώσουν ενισχυμένη συνεργασία βάσει του συγκεκριμένου σχεδίου οδηγίας, τα εν λόγω κράτη μέλη ενημερώνουν σχετικά το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και την Επιτροπή. Στην

περίπτωση αυτή, η έγκριση για την καθιέρωση ενισχυμένης συνεργασίας, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, και στο άρθρο 329, παράγραφος 1, της παρούσας Συνθήκης, θεωρείται ότι χορηγήθηκε και εφαρμόζονται οι διατάξεις περί ενισχυμένης συνεργασίας.»

12. Το άρθρο 47 του Χάρτη ορίζει τα εξής:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως. Κάθε πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να συμβουλευτεί δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπιση και εκπροσώπησή του.

Σε όσους δεν διαθέτουν επαρκείς πόρους, παρέχεται δικαστική αρωγή, εφόσον η αρωγή αυτή είναι αναγκαία για να εξασφαλισθεί η αποτελεσματική πρόσβαση στη δικαιοσύνη.»

13. Το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Χάρτη ορίζει τα εξής:

«Διασφαλίζεται ο σεβασμός των δικαιωμάτων της υπεράσπισης σε κάθε κατηγορούμενο.»

14. Το άρθρο 50 του Χάρτη ορίζει τα εξής:

«Κανείς δεν διώκεται ούτε τιμωρείται ποινικά για αδίκημα για το οποίο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικασθεί εντός της Ένωσης με οριστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου σύμφωνα με το νόμο.»

15. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 ορίζει τα εξής:

«Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.»

16. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 ορίζει τα εξής:  
[σελ. 14 του πρωτοτύπου]

«Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.»

17. Το άρθρο 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 ορίζει τα εξής:

«Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

18. Το άρθρο 3 της αποφάσεως-πλαisiού, με τίτλο «Λόγοι υποχρεωτικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», ορίζει τα εξής:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης του κράτους μέλους εκτέλεσης (εφεξής καλούμενη “δικαστική αρχή εκτέλεσης”) αρνείται την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στις ακόλουθες περιπτώσεις:

1. εάν η αξιόποινη πράξη την οποία αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης καλύπτεται από αμνηστία στο κράτος μέλος εκτέλεσης, εφόσον το εν λόγω κράτος είχε την αρμοδιότητα για τη δίωξη αυτής της αξιόποινης πράξης σύμφωνα με το ποινικό του δίκαιο·

2. εάν από τις πληροφορίες που διαθέτει η δικαστική αρχή εκτέλεσης προκύπτει ότι ο καταζητούμενος έχει δικασθεί τελεσιδικώς για τις ίδιες πράξεις από κράτος μέλος υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η καταδίκη έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους της καταδίκης·

3. εάν το πρόσωπο για το οποίο έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν μπορεί, λόγω της ηλικίας του, να θεωρηθεί ποινικώς υπεύθυνο για τις πράξεις για τις οποίες εξεδόθη το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.»

19. Το άρθρο 7 της οδηγίας 2012/13 ορίζει τα εξής:

«1. Όταν πρόσωπο συλλαμβάνεται και κρατείται σε οποιοδήποτε στάδιο της ποινικής διαδικασίας, τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι χορηγούνται στον ίδιο ή τον συνήγορό του τα έγγραφα σχετικά με τη συγκεκριμένη υπόθεση τα οποία είναι στην κατοχή των αρμόδιων αρχών και τα οποία είναι ουσιώδη για την αποτελεσματική αμφισβήτηση, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, της νομιμότητας της σύλληψης και της κράτησης.

2. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι οι αρμόδιες αρχές χορηγούν πρόσβαση τουλάχιστον στο σύνολο του αποδεικτικού υλικού που κατέχουν υπέρ ή κατά του υπόπτου ή του κατηγορουμένου στο εν λόγω άτομο ή στον συνήγορό του για τη διασφάλιση του δικαίου χαρακτήρα της διαδικασίας και την προετοιμασία της υπεράσπισής του.

3. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 1, η πρόσβαση στο υλικό σύμφωνα με την παράγραφο 2 παραχωρείται εγκαίρως ώστε να διασφαλίζεται η αποτελεσματική άσκηση των δικαιωμάτων υπεράσπισης και το αργότερο έως την υποβολή των στοιχείων της κατηγορίας στην κρίση του δικαστηρίου. Εφόσον νέο αποδεικτικό



υλικό περιέλθει στην κατοχή των αρμόδιων αρχών, παραχωρείται πρόσβαση σε αυτό το υλικό εγκαίρως ώστε να εξετασθεί δεόντως.

4. Κατά παρέκκλιση από τις παραγράφους 2 και 3, εφόσον δεν θίγεται το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, δεν επιτρέπεται η πρόσβαση σε τμήμα του υλικού αν αυτή ενδέχεται να θέσει σε σοβαρό κίνδυνο τη ζωή ή τα θεμελιώδη δικαιώματα άλλου προσώπου ή τέτοια άρνηση είναι απολύτως απαραίτητη για την προστασία σημαντικού δημοσίου συμφέροντος, όπως στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η πρόσβαση θα μπορούσε να διακυβεύσει τη διεξαγωγή έρευνας, ή να βλάψει σοβαρά την εθνική ασφάλεια του κράτους μέλους στο οποίο διεξάγεται η ποινική διαδικασία. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, σύμφωνα με τις διαδικασίες του εθνικού δικαίου, η απόφαση για την άρνηση πρόσβασης σε τμήμα του υλικού σύμφωνα με την παρούσα παράγραφο, να λαμβάνεται από δικαστική αρχή ή τουλάχιστον να υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο.

5. Η πρόσβαση βάσει του παρόντος άρθρου παρέχεται [σελ. 15 του πρωτοτύπου] δωρεάν.»

20. Το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2012/13 ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι ο ύποπτος ή κατηγορούμενος ή ο συνήγορός του έχει το δικαίωμα προσφυγής, σύμφωνα με τις προβλεπόμενες στο εθνικό δίκαιο διαδικασίες, κατά της ενδεχόμενης παράλειψης ή άρνησης της αρμόδιας αρχής να παράσχει τις πληροφορίες σύμφωνα με την παρούσα οδηγία.»

21. Το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2016/343 ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι οι ύποπτοι και οι κατηγορούμενοι έχουν το δικαίωμα παράστασης στη δίκη τους.»

22. Το άρθρο 9 της οδηγίας 2016/343 ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι ο ύποπτος ή ο κατηγορούμενος, στις περιπτώσεις που δεν παρίστατο στη δίκη του και δεν έχουν τηρηθεί οι όροι που προβλέπονται στο άρθρο 8 παράγραφος 2, έχει δικαίωμα σε νέα δίκη ή άλλο ένδικο μέσο προστασίας που επιτρέπει επαναπροσδιορισμό της ουσίας της υπόθεσης, περιλαμβανομένης της εξέτασης νέων αποδεικτικών στοιχείων, και που ενδέχεται να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης. Στο πλαίσιο αυτό, τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι οι εν λόγω ύποπτοι και κατηγορούμενοι έχουν το δικαίωμα να παρίστανται, να συμμετέχουν ουσιαστικά, σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπει το εθνικό δίκαιο, και να ασκούν τα δικαιώματα υπεράσπισής τους.»

23. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, της οδηγίας 2016/343 ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι οι ύποπτοι και οι κατηγορούμενοι διαθέτουν αποτελεσματικό ένδικο μέσο προστασίας εάν παραβιάζονται τα δικαιώματά τους δυνάμει της παρούσας οδηγίας.»

24. Το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2016/343 ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία έως την 1η Απριλίου 2018. Ενημερώνουν αμέσως την Επιτροπή σχετικά με τα εν λόγω μέτρα.»

## **B. Το σλοβακικό δίκαιο**

25. Κατά το άρθρο 86, στοιχείο i (σε ισχύ από τις 4 Απριλίου 2017), του Συντάγματος της Σλοβακικής Δημοκρατίας, το Národná rada Slovenskej republiky (Εθνικό Κοινοβούλιο της Σλοβακικής Δημοκρατίας) είναι αρμόδιο, μεταξύ άλλων:

«να αποφασίζει για την ακύρωση αποφάσεως του Προέδρου, η οποία έχει εκδοθεί σύμφωνα με το άρθρο 102, παράγραφος 1, στοιχείο j, εάν η απόφαση αντιβαίνει προς τις αρχές του δημοκρατικού κράτους δικαίου· το ψήφισμα που εκδίδεται έχει γενική ισχύ και υπόκειται στη δημοσιότητα που προβλέπεται για τους νόμους.»

26. Το άρθρο 129a του Συντάγματος της Σλοβακικής Δημοκρατίας (σε ισχύ από τις 4 Απριλίου 2017) αναγνωρίζει στο Ústavný súd Slovenskej republiky (Συνταγματικό Δικαστήριο, Σλοβακική Δημοκρατία· στο εξής: Συνταγματικό Δικαστήριο) την ακόλουθη εξουσία:

«Το Συνταγματικό Δικαστήριο αποφαινεται για τη συνταγματικότητα ψηφίσματος του Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας το οποίο ανακαλεί αμνηστία ή ατομική χάρη και έχει εκδοθεί σύμφωνα με το άρθρο 86, στοιχείο i. Το Συνταγματικό Δικαστήριο κινεί αυτεπαγγέλτως τη διαδικασία σύμφωνα με την πρώτη περίοδο· το άρθρο 125 εφαρμόζεται κατ' αναλογία.»  
[σελ. 16 του πρωτοτύπου]

27. Το άρθρο 154f του Συντάγματος της Σλοβακικής Δημοκρατίας (σε ισχύ από τις 4 Απριλίου 2017) προβλέπει αναδρομική ισχύ ως ακολούθως:

«1) Οι διατάξεις του άρθρου 86, στοιχείο i, του άρθρου 88a και του άρθρου 129a εφαρμόζονται επίσης στο άρθρο V και στο άρθρο VI της αποφάσεως του Προέδρου της Κυβερνήσεως της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 3ης Μαρτίου 1998 περί χορηγήσεως αμνηστίας, η οποία δημοσιεύθηκε με αριθμό 55/1998, στην απόφαση του Προέδρου της Κυβερνήσεως της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 7ης Ιουλίου 1998 περί χορηγήσεως αμνηστίας, η οποία δημοσιεύθηκε με αριθμό 214/1998, καθώς και στην με αριθμό [παραλειπόμενα] απόφαση του Προέδρου της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 12ης Δεκεμβρίου 1997 περί απονομής χάριτος σε κατηγορούμενο.

(2) Η ανάκληση της αμνηστίας και της χάριτος σύμφωνα με την παράγραφο 1

α) συνεπάγεται την ακύρωση των αποφάσεων των δημοσίων αρχών στο μέτρο που η έκδοση και η αιτιολογία τους στηρίζονται στην αμνηστία και τη χάρη που αναφέρονται στην παράγραφο 1, και

β) αίρει τα νομικά κωλύματα για την ποινική δίωξη, τα οποία ανάγονται στην αμνηστία και τη χάρη που αναφέρονται στην παράγραφο 1· ο χρόνος κατά τον οποίο ίσχυαν τα ανωτέρω νομικά κωλύματα δεν συνυπολογίζεται στην προθεσμία παραγραφής των πράξεων τις οποίες αφορούν η αμνηστία και η χάρη που αναφέρονται στην παράγραφο 1.»

28. Τα άρθρα 48a και 48b του έκτου μέρους του Ζάκον ο ύstavnote síde (νόμου περί του Συνταγματικού Δικαστηρίου) (σε ισχύ από τις 4 Απριλίου 2017) ρυθμίζουν ως εξής τη διαδικασία σχετικά με τη συνταγματικότητα ψηφίσματος του Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας με το οποίο ανακαλείται ατομική χάρη ή αμνηστία:

«Άρθρο 48a

Οι διατάξεις των άρθρων 19 έως 41b εφαρμόζονται κατ' αναλογία στη διαδικασία σχετικά με την εξέταση ψηφίσματος του Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στο άρθρο 48b.

Άρθρο 48b

1) Το Συνταγματικό Δικαστήριο κινεί αυτεπαγγέλτως τη διαδικασία επί της ουσίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 129a του Συντάγματος, η οποία άρχεται την ημέρα της δημοσίευσης στη Zbierka zákonov (Επίσημη Εφημερίδα) του ψηφίσματος που εξέδωσε το Εθνικό Κοινοβούλιο της Σλοβακικής Δημοκρατίας σύμφωνα με το άρθρο 86, στοιχείο i, του Συντάγματος.

2) Μόνο το Εθνικό Κοινοβούλιο της Σλοβακικής Δημοκρατίας αποτελεί διάδικο.

3) Ο έτερος διάδικος είναι η Κυβέρνηση της Σλοβακικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τον Υπουργό Δικαιοσύνης της Σλοβακικής Δημοκρατίας, αν η διαδικασία αφορά ψήφισμα περί ανακλήσεως αμνηστίας, ή ο Πρόεδρος της Σλοβακικής Δημοκρατίας, αν η διαδικασία αφορά ψήφισμα περί ανακλήσεως ατομικής χάριτος.

4) Πριν από την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας σύμφωνα με το παρόν άρθρο, ο Πρόεδρος του Συνταγματικού Δικαστηρίου ζητεί

α) τη γνώμη του Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας, συνοδευόμενη από τα πρακτικά της συζητήσεως που έλαβε χώρα κατά τη συνεδρίασή του για το ψήφισμα που εξέδωσε το Εθνικό Κοινοβούλιο της Σλοβακικής Δημοκρατίας σύμφωνα με το άρθρο 86, στοιχείο i, του Συντάγματος,

β) τη γνώμη του Προέδρου της Σλοβακικής Δημοκρατίας και

γ) τη γνώμη της Κυβερνήσεως της Σλοβακικής Δημοκρατίας· η γνώμη στο όνομα της Κυβερνήσεως [σελ. 17 του πρωτοτύπου] της Σλοβακικής

Δημοκρατίας υποβάλλεται από τον Υπουργό Δικαιοσύνης της Σλοβακικής Δημοκρατίας.

(5) Η ολομέλεια αποφαινεται επί της ουσίας της υποθέσεως με την έκδοση αποφάσεως. Η απόφαση κοινοποιείται στο Εθνικό Κοινοβούλιο της Σλοβακικής Δημοκρατίας και στην Κυβέρνηση της Σλοβακικής Δημοκρατίας σε περίπτωση αμνηστίας και στον Πρόεδρο σε περίπτωση ατομικής χάριτος. Ο Πρόεδρος του Συνταγματικού Δικαστηρίου μπορεί να αποφασίσει την κοινοποίηση της αποφάσεως και σε άλλα πρόσωπα.

(6) Το Συνταγματικό Δικαστήριο αποφαινεται επί της συνταγματικότητας ψηφίσματος του Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας, με το οποίο ανακαλείται αμνηστία ή ατομική χάρη, ή μέρους του ψηφίσματος αυτού, εντός 60 ημερών από την έναρξη της διαδικασίας· αν το Συνταγματικό Δικαστήριο δεν αποφανθεί εντός της προθεσμίας αυτής, η διαδικασία διακόπτεται.

(7) Το βούλευμα με το οποίο διακόπτεται η διαδικασία ή με το οποίο απορρίπτεται η αίτηση αποτελεί δεδικασμένο, αποκλεισμένης της εκ νέου εξετάσεως από το Συνταγματικό Δικαστήριο του ψηφίσματος του Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας για την ανάκληση αμνηστίας ή ατομικής χάριτος.»

29. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του zákona č. 15[4]/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (νόμου 15[4]/2010 για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, όπως έχει τροποποιηθεί· στο εξής: νόμος 15[4]/2010) ορίζει τα εξής:

«Ο παρών νόμος ρυθμίζει τη συμπεριφορά των σλοβακικών αρχών σε περίπτωση παραδόσεως προσώπων μεταξύ κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, καθώς και τη σχετική διαδικασία.»

30. Το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 3, του νόμου 15[4]/2010 ορίζει τα εξής:

«1) Σε περίπτωση που ο κατηγορούμενος μπορεί να διαμένει ή διαμένει σε άλλο κράτος μέλος και πρέπει να αναζητηθεί, ο πρόεδρος του τμήματος ή ο δικαστής του αρμόδιου δικαστηρίου εκδίδει εις βάρος του ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης. Στο πλαίσιο της ανάκρισης, το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται από τον ανακριτή κατόπιν αιτήματος του εισαγγελέα.

2) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης κατά την έννοια της παραγράφου 1 μπορεί να εκδοθεί εφόσον κατά του κατηγορουμένου έχει εκδοθεί, για τις ίδιες πράξεις, ένταλμα σύλληψης, διεθνές ένταλμα σύλληψης ή τελεσίδικη και εκτελεστή απόφαση που επιβάλλει στερητική της ελευθερίας ποινή.

3) Το δικαστήριο δεν εκδίδει ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εάν, πριν από την έκδοσή του, είναι πρόδηλο ότι η παράδοση στην αλλοδαπή θα προκαλέσει στον

καταζητούμενο δυσανάλογη βλάβη σε σχέση με τη σημασία της ποινικής διαδικασίας ή τις συνέπειες του ποινικού αδικήματος.»

31. Το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχεία α και β, του νόμου 15[4]/2010 ορίζει τα εξής:

«1) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν εκτελείται εάν:

- α) το ποινικό αδίκημα για το οποίο εκδόθηκε το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης καλύπτεται από αμνηστία που έχει χορηγηθεί στη Σλοβακική Δημοκρατία και η σλοβακική έννομη τάξη προβλέπει εξουσία των σλοβακικών αρχών για την ποινική δίωξη του εν λόγω ποινικού αδικήματος,
- β) η δικαστική αρχή εκτέλεσης διαθέτει πληροφορίες σύμφωνα με τις οποίες η διαδικασία που διεξάγεται σε κράτος μέλος κατά του καταζητούμενου για την ίδια πράξη έχει περατωθεί τελεσιδικώς με καταδικαστική απόφαση και η καταδίκη έχει ήδη εκτιθεί, εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί βάσει των νομοθετικών διατάξεων του κράτους μέλους στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση [...]». **[σελ. 18 του πρωτοτύπου]**

32. Κατά το άρθρο 188, παράγραφος 1, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005, μετά την προκαταρκτική εξέταση του κατηγορητηρίου, το δικαστήριο

- α) παραπέμπει την υπόθεση στο αρμόδιο δικαστήριο, αν δεν είναι το ίδιο αρμόδιο να δικάσει την υπόθεση,
- β) παραπέμπει την υπόθεση σε άλλο όργανο υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 171, παράγραφος 1,
- γ) παύει την ποινική δίωξη υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 172, παράγραφος 1,
- δ) αναστέλλει τη διαδικασία υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 173, παράγραφος 1, στοιχεία α έως ε, ή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 224, παράγραφος 6 ή 7,
- ε) αναπέμπει την υπόθεση στον εισαγγελέα για συμπληρωματική ανάκριση, εφόσον απαιτείται για να εξαλειφθούν σοβαρές παρατυπίες της ανακρίσεως ή για να διευκρινιστούν θεμελιώδη πραγματικά περιστατικά χωρίς τα οποία είναι αδύνατη η έκδοση αποφάσεως στην κύρια δίκη και εάν η διεξαγωγή συμπληρωματικής ανακρίσεως στο πλαίσιο της δίκης θα ήταν εξαιρετικά δυσχερής ή θα έβλαπτε προδήλως την οικονομία της δίκης,
- στ) παύει την ποινική δίωξη υπό προϋποθέσεις σύμφωνα με το άρθρο 307 ή αποφαινεται για την έγκριση της συνδιαλλαγής κατά το άρθρο 309 ή



- ζ) αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον μονομελούς δικαστηρίου αν αυτό είναι αρμόδιο δυνάμει του άρθρου 314α, παράγραφος 1· η απόφαση αυτή δεσμεύει το μονομελές δικαστήριο.
33. Κατά το άρθρο 188, παράγραφος 2, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, μετά την προκαταρκτική εξέταση του κατηγορητηρίου, το δικαστήριο μπορεί επίσης να παύσει την ποινική δίωξη υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 172, παράγραφος 2 ή 3.
  34. Κατά το άρθρο 188, παράγραφος 3, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, μετά την προκαταρκτική εξέταση του κατηγορητηρίου, το δικαστήριο μπορεί επίσης να αναστείλει την ποινική δίωξη υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 173, παράγραφος 2.
  35. Κατά το άρθρο 188, παράγραφος 4, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, ο εισαγγελέας και ο κατηγορούμενος μπορούν να ασκήσουν αναίρεση κατά αποφάσεως που εκδόθηκε σύμφωνα με την παράγραφο 1, στοιχεία α έως f, και σύμφωνα με τις παραγράφους 2 και 3, αναίρεση η οποία, πλην της αναστολής της ποινικής δίωξης, έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα.
  36. Κατά το άρθρο 224, παράγραφος 1, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, το δικαστήριο αναστέλλει την ποινική δίωξη αν διαπιστώσει κατά τη διάρκεια της κύριας ακροαματικής διαδικασίας ότι συντρέχει μία από τις περιστάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 173, παράγραφος 1, στοιχεία b έως e.
  37. Κατά το άρθρο 224, παράγραφος 2, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, το δικαστήριο αναστέλλει την ποινική δίωξη ακόμη και αν δεν είναι δυνατόν να κοινοποιηθεί στον κατηγορούμενο η κλήση στην κύρια ακροαματική διαδικασία.
  38. Κατά το άρθρο 224, παράγραφος 3, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, το δικαστήριο μπορεί να αναστείλει την ποινική δίωξη εάν κατά τη διάρκεια της κύριας ακροαματικής διαδικασίας διαπιστώσει ότι συντρέχουν οι περιστάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 173, παράγραφος 2.
  39. Κατά το άρθρο 224, παράγραφος 4, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, αν ο λόγος της αναστολής παύσει να υφίσταται, το δικαστήριο επαναλαμβάνει τη διαδικασία. **[σελ. 19 του πρωτοτύπου]**
  40. Κατά το άρθρο 224, παράγραφος 5, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, ο εισαγγελέας μπορεί να ασκήσει έφεση κατά της αποφάσεως του δικαστηρίου που αναστέλλει την ποινική δίωξη ή απορρίπτει την αίτηση για συνέχιση της ποινικής δίωξης.
  41. Κατά το άρθρο 224, παράγραφος 6, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, το δικαστήριο αναστέλλει την ποινική δίωξη αν κρίνει

ότι ιεραρχικώς κατώτερη νομική διάταξη γενικής ισχύος, της οποίας η εφαρμογή στη συγκεκριμένη ποινική υπόθεση είναι καθοριστική για να αποφανθεί επί της ενοχής και επί της ποινής, αντιβαίνει σε υπέρτερη νομική διάταξη γενικής ισχύος ή σε διεθνή συνθήκη, και κινεί τη διαδικασία ενώπιον του Συνταγματικού Δικαστηρίου. Η απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου δεσμεύει το εν λόγω δικαστήριο καθώς και τα λοιπά τακτικά δικαστήρια.

42. Κατά το άρθρο 224, παράγραφος 7, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, το δικαστήριο αναστέλλει τη δίωξη αν υποβάλει στο Δικαστήριο [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] αίτηση προδικαστικής αποφάσεως.
43. Κατά το άρθρο 564, παράγραφος 1, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ισχύει από την 1η Ιανουαρίου 2006, οι ποινικές διώξεις που ασκήθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου και οι πράξεις που διενεργήθηκαν στο πλαίσιο των εν λόγω ποινικών διώξεων παράγουν τα ίδια αποτελέσματα με τις ποινικές διώξεις που ασκήθηκαν και τις πράξεις που διενεργήθηκαν κατ' εφαρμογήν του παρόντος νόμου.
44. Κατά το άρθρο 564, παράγραφος 3, του κώδικα ποινικής δικονομίας ως ισχύει από την 1η Ιανουαρίου 2006, στις υποθέσεις στις οποίες διατάχθηκε η παραπομπή ενώπιον πρωτοβάθμιου δικαστηρίου πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο διεξάγει τη διαδικασία εφαρμόζοντας τις ισχύουσες μέχρι σήμερα διατάξεις. Η διαδικασία της τακτικής εφέσεως κατά της αποφάσεως αυτής διεξάγεται από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο σύμφωνα με τις ισχύουσες μέχρι σήμερα διατάξεις. Η ίδια διαδικασία ακολουθείται σε περίπτωση που αναρμόδιο δικαστήριο παραπέμπει την υπόθεση σε πρωτοβάθμιο δικαστήριο προς εκτέλεση της διαδικασίας.
45. Εφόσον η παραπομπή του προαναφερόμενου προσώπου ενώπιον δικαστηρίου διατάχθηκε στις 27 Νοεμβρίου 2000, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο οφείλει να διεξάγει τη διαδικασία κατ' εφαρμογήν της τροποποίησης του νόμου, σύμφωνα με τις διατάξεις του κώδικα ποινικής δικονομίας 141/1961, ο οποίος ίσχυε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005.

### **III. Τα πραγματικά περιστατικά**

46. Κατά του ST και λοιπών προσώπων, μεταξύ των οποίων και του ΑΒ, ασκήθηκε ποινική δίωξη η οποία περατώθηκε οριστικά με την απόφαση του Okresný súd (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου) της περιφέρειας Μπρατισλάβα ΙΙΙ της 29ης Ιουνίου 2001 επί της υποθέσεως 5T 119/00, η οποία απέκτησε ισχύ δεδικασμένου και κατέστη εκτελεστή. Σύμφωνα με τη σλοβακική νομοθεσία, πρόκειται για αμετάκλητη απόφαση η οποία έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως επί της ουσίας και παράγει τα αποτελέσματα αθωωτικής αποφάσεως. Η αιτιολογία του βουλεύματος περί παύσεως της ποινικής διώξεως ανάγεται εν μέρει στην αμνηστία που χορηγήθηκε στις 3 Μαρτίου [1998] από τον Πρόεδρο της Κυβερνήσεως της Σλοβακικής Δημοκρατίας ο οποίος εκπροσωπούσε τον Πρόεδρο της Σλοβακικής Δημοκρατίας.

47. Η κύρια συνέπεια της αναθεώρησης που θεσπίστηκε το 2017, ήτοι του συνταγματικού νόμου 71/2017 και της τροποποίησης του νόμου περί του Συνταγματικού Δικαστηρίου (νόμος 72/2017), ήταν η απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου της 31ης Μαΐου 2017, με την οποία κρίθηκε ότι:

«Το ψήφισμα του Národná rada Slovenskej republiky (Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας) με αριθμό 570, της 5ης Απριλίου 2017, για την κατάργηση του άρθρου V και του άρθρου VI της απόφασης του Προέδρου της Κυβέρνησης της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 3ης Μαρτίου 1998 περί χορηγήσεως αμνηστίας, η οποία δημοσιεύθηκε με αριθμό 55/1998, της απόφασης του Προέδρου της Κυβέρνησης της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 7ης Ιουλίου 1998 περί χορηγήσεως αμνηστίας, η οποία δημοσιεύθηκε με αριθμό 214/1998, και της απόφασης του Προέδρου της Σλοβακικής Δημοκρατίας της 12ης Δεκεμβρίου 1997 περί απονομής χάριτος σε κατηγορούμενο [σελ. 20 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα], είναι σύμφωνο προς το Σύνταγμα της Σλοβακικής Δημοκρατίας.»

48. Βάσει αυτών των νέων νομοθετικών τροποποιήσεων έπρεπε να ακυρωθεί και το αμετάκλητο βούλευμα περί παύσεως της ποινικής διώξεως κατά του ST και λοιπών προσώπων (συμπεριλαμβανομένου του AB).
49. Οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως δικαιολογούν την έκδοση εθνικού εντάλματος συλλήψεως καθώς και ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Στην υπό κρίση υπόθεση το αιτούν δικαστήριο, κατόπιν αιτήσεως της Krajská prokuratúra (περιφερειακής εισαγγελίας) της Μπρατισλάβα εξέδωσε διεθνές ένταλμα συλλήψεως, διότι, σύμφωνα με πληροφορίες που δημοσιεύτηκαν στον τύπο (στις οποίες αναφέρθηκε ο εισαγγελέας στην αίτησή του για την έκδοση διεθνούς εντάλματος συλλήψεως), ο ST βρισκόταν στη Δημοκρατία του Μαλί. Δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο δεν διαθέτει έγκυρα στοιχεία σχετικά με τον τόπο διαμονής του ST, χωρίς να αποκλείεται το ενδεχόμενο ο ST να βρίσκεται ή να βρεθεί και στο έδαφος κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το αιτούν δικαστήριο προτίθεται να εκδώσει και ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως. Ωστόσο, πριν από την έκδοση τέτοιου εντάλματος, είναι αναγκαίο, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Δικαστηρίου, να εκδοθεί και εθνικό ένταλμα συλλήψεως χωρίς το οποίο δεν έχει ισχύ το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως (βλ., για παράδειγμα, απόφαση της 1ης Ιουνίου 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385).
50. Δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το αν η αρχή «ne bis in idem» επιτρέπει την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, ζητεί την ερμηνεία του Δικαστηρίου.

#### IV. Νομική εκτίμηση

##### A. Εφαρμογή του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

51. Ο Χάρτης έχει εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση και παραθέτουμε συναφώς τις εκτιμήσεις της γενικής εισαγγελέως J. Kokott [στο σημείο 29] των προτάσεων της 30ής Μαρτίου 2017 στην υπόθεση *Ruškár*, C-73/16:

«[...] Βάσει [του άρθρου 51, παράγραφος 1, του Χάρτη], τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνονται στην έννομη τάξη της Ένωσης εφαρμόζονται σε όλες τις καταστάσεις που διέπονται από το δίκαιο της Ένωσης<sup>1</sup>. Όπως διαπιστώθηκε, ειδικότερα, με την απόφαση *Åkerberg Fransson*, βάσει της διατάξεως αυτής, ο Χάρτης εφαρμόζεται και στις περιπτώσεις κυρώσεων στο πεδίο της φορολογικής νομοθεσίας, εφόσον πρόκειται για κανόνες της φορολογικής νομοθεσίας της Ένωσης<sup>2</sup>. Τούτο πρέπει να ισχύσει πρωτίστως όσον αφορά τον φόρο κύκλου εργασιών και τον φόρο καταναλώσεως. Ωστόσο, από το δίκαιο της Ένωσης διέπονται και ορισμένα ζητήματα άμεσων φόρων, όπως επί παραδείγματι το πεδίο εφαρμογής συγκεκριμένων μέτρων εναρμονίσεως<sup>3</sup> ή οι περιπτώσεις περιορισμού των θεμελιωδών ελευθεριών<sup>4</sup>. Συνεπώς, συχνά θα πρέπει να κρίνεται από το εθνικό δικαστήριο κατά πόσον εφαρμόζεται ο Χάρτης σε κάθε επιμέρους περίπτωση. Σε περίπτωση μη εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης και του Χάρτη, θα απορρέουν, εξάλλου, συχνά παρόμοιες απαιτήσεις από το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ.

52. [Σημείο 30 των ως άνω προτάσεων] Όσον αφορά την υπό κρίση διαδικασία, συνάγεται από τα παραπάνω ότι η χρήση του καταλόγου για τους σκοπούς της επιβολής φόρων εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας περί προστασίας των δεδομένων και του Χάρτη, ενώ στο πεδίο της ποινικής νομοθεσίας εφαρμόζεται μόνον ο Χάρτης, [σελ. 21 του πρωτοτύπου] στον βαθμό που πρόκειται για ζητήματα που διέπονται από το δίκαιο της Ένωσης.»
53. Το άρθρο 51, το οποίο ορίζει το πεδίο εφαρμογής του Χάρτη, αναφέρει στην παράγραφο 1 ότι οι διατάξεις του Χάρτη «απευθύνονται [...] στα κράτη μέλη, μόνον όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης», και στην παράγραφο 2 ότι ο Χάρτης «δεν διευρύνει το πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης πέραν των

<sup>1</sup> Αποφάσεις της 26ης Φεβρουαρίου 2013, *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, σκέψη 19), και της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *WebMindLicenses* (C-419/14, EU:C:2015:832, σκέψη 66).

<sup>2</sup> Απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2013, *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, σκέψη 27).

<sup>3</sup> Βλ., επί παραδείγματι, απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2013, *Sabou* (C-276/12, EU:C:2013:678, σκέψεις 23 επ.).

<sup>4</sup> Απόφαση της 11ης Ιουνίου 2015, *Berlington Hungary* κ.λπ. (C-98/14, EU:C:2015:386, σκέψη 74 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

αρμοδιοτήτων της Ένωσης». Σε αυτό το πλαίσιο, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι «[γ]ια να καθοριστεί αν μια εθνική κανονιστική ρύθμιση εμπίπτει στην εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 51 του Χάρτη, πρέπει να εξετάζεται, μεταξύ άλλων στοιχείων, αν αυτή σκοπεί στην εφαρμογή διατάξεως του δικαίου της Ένωσης, ο χαρακτήρας της ρυθμίσεως αυτής και το αν αυτή επιδιώκει σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους του δικαίου της Ένωσης, έστω και αν η ρύθμιση ενδέχεται να επηρεάζει εμμέσως το δίκαιο αυτό, καθώς και αν υφίσταται ειδική ρύθμιση του δικαίου της Ένωσης στον τομέα αυτό ή δυνάμενη να τον επηρεάσει» (απόφαση της 6ης Μαρτίου 2014, Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, σκέψη 25).

54. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το δίκαιο της Ένωσης εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι εν προκειμένω εφαρμόζεται η απόφαση-πλαίσιο 2002/584.
55. Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η απόφαση-πλαίσιο, μέσω της εγκαθιδρύσεως ενός απλουστευμένου και αποτελεσματικότερου συστήματος παραδόσεως των προσώπων τα οποία έχουν καταδικασθεί ή είναι ύποπτα για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, διευκολύνει και επιταχύνει τη δικαστική συνεργασία, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση να καταστεί ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης εδραζόμενος στον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών, σύμφωνα με την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, σκέψεις 36 και 37· και της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψεις 75 και 76).
56. Έχουν εφαρμογή τόσο ο Χάρτης όσο και η οδηγία 2012/13 (σχετικά με το δικαίωμα ενημέρωσης στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών) και η οδηγία 2016/343 (σχετικά με την ενίσχυση ορισμένων πτυχών του τεκμηρίου αθωότητας και του δικαιώματος παράστασης του κατηγορουμένου στη δίκη του στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας).

## **B. Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος**

57. Με το πρώτο προδικαστικό του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να ερμηνευθεί αν η αρχή «ne bis in idem» αντιτίθεται [στην έκδοση] ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως στην υπό κρίση υπόθεση.
58. Πρώτον, το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι, καίτοι εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι το ερώτημα αυτό θα έπρεπε να είχε υποβληθεί από το δικαστήριο εκτελέσεως, και όχι από το δικαστήριο του κράτους εκδόσεως του εντάλματος, πράγμα που θα αποτελούσε ένδειξη υποθετικού ερωτήματος, εντούτοις δεν ισχύει κάτι τέτοιο.
59. Το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως (ΕΕΣ) πρέπει πάντοτε να είναι ανάλογο προς τον σκοπό του. Το ίδιο ισχύει όταν οι περιστάσεις της υποθέσεως εμπίπτουν στο άρθρο 2, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584. Λαμβανομένων



υπόψη των σοβαρών συνεπειών που έχει η εκτέλεση ΕΕΣ για την ελευθερία του καταζητούμενου προσώπου και για τον περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας, όταν λαμβάνει απόφαση σχετικά με το αν πρέπει να εκδοθεί ΕΕΣ ή όχι, το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος πρέπει να σταθμίζει την ανάγκη εκδόσεώς του και, επομένως, να συνεκτιμά τα ενδεχόμενα εμπόδια για τη μελλοντική εκτέλεση του ΕΕΣ. Οι προεκτεθείσες εκτιμήσεις προκύπτουν επίσης σαφώς [από το σημείο 2.4, τέταρτο εδάφιο] της Ανακοινώσεως της Επιτροπής με τίτλο «Εγχειρίδιο για τον τρόπο έκδοσης και εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης» (ΕΕ 2017, C 335/1): «Επιπλέον, οι δικαστικές αρχές έκδοσης πρέπει να εξετάζουν αν είναι δυνατή η χρήση άλλων μέτρων δικαστικής συνεργασίας αντί της έκδοσης ΕΕΣ. Ορισμένες άλλες νομικές πράξεις της Ένωσης σχετικά με τη δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις προβλέπουν άλλου είδους μέτρα, τα οποία σε πολλές περιπτώσεις είναι μεν αποτελεσματικά, αλλά λιγότερο περιοριστικά (βλέπε ενότητα 2.5).» [σελ. 22 του πρωτοτύπου]

60. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ένας από τους μηχανισμούς ελέγχου κατά την έκδοση ΕΕΣ είναι η απαίτηση εκδόσεως εθνικού εντάλματος σύλληψης (απόφαση της 1ης Ιουνίου 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385). Κατά συνέπεια, αν το εθνικό δικαστήριο εκδίδει ΕΕΣ χωρίς να εκδώσει εθνικό ένταλμα σύλληψης, το ΕΕΣ δεν έχει ισχύ και δεν μπορεί να εκτελεστεί.
61. Όπως υπενθύμισε το Δικαστήριο στην προπαρατεθείσα απόφαση, το σύστημα του ΕΕΣ περιλαμβάνει προστασία σε δύο επίπεδα των δικονομικών και των θεμελιωδών δικαιωμάτων, η οποία πρέπει να εφαρμόζεται στο πρόσωπο που καταζητείται: τη δικαστική προστασία που προβλέπεται στο πρώτο επίπεδο, κατά την έκδοση εθνικής δικαστικής αποφάσεως, και την προστασία που εξασφαλίζεται στο δεύτερο επίπεδο, κατά την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Η εν λόγω δικαστική προστασία σε δύο επίπεδα δεν υφίσταται σε περίπτωση στην οποία, πριν από την έκδοση ΕΕΣ, η εθνική δικαστική αρχή δεν έχει εκδώσει καμία εθνική δικαστική απόφαση βάσει της οποίας θα μπορούσε να εκτελεστεί το ΕΕΣ.
62. Ο πυρήνας του υποβληθέντος προδικαστικού ερωτήματος έγκειται στο αν μια αμετάκλητη απόφαση περί παύσεως της ποινικής διώξεως (ή μια αθωωτική απόφαση) εξακολουθεί να εμπίπτει στην αρχή ne bis in idem όταν οι αποφάσεις αυτές ελήφθησαν βάσει αμνηστίας η οποία ανακλήθηκε από νομοθετικό όργανο αφότου οι αποφάσεις αυτές είχαν αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου και εφόσον η εθνική έννομη τάξη προβλέπει ότι η ανάκληση της εν λόγω αμνηστίας συνεπάγεται την ακύρωση των αποφάσεων των δημοσίων αρχών στο μέτρο που η έκδοση και η αιτιολογία τους θεμελιώνεται στην ανακληθείσα αμνηστία, χωρίς να απαιτείται ειδική δικαστική απόφαση ή ένδικη διαδικασία.
63. Επομένως, η ουσία της υποθέσεως αφορά το ζήτημα αν, στην υπό κρίση υπόθεση, το θεμελιώδες δικαίωμα του προσώπου να μη δικάζεται ή να μην τιμωρείται ποινικά δύο φορές, το οποίο κατοχυρώνεται από τον Χάρτη, θίγεται από εθνικό μηχανισμό για την ακύρωση αμετάκλητων ποινικών αποφάσεων, ο οποίος έχει

θεσπιστεί απευθείας από νομοθετικό όργανο, χωρίς καμία δικαστική απόφαση και χωρίς καμία συμμετοχή των ενδιαφερομένων προσώπων. Με άλλα λόγια, τίθεται το ερώτημα αν το γεγονός ότι ένα νομοθετικό όργανο «συνδέεται» με την απόφαση επί της ενοχής και επί της ποινής στην περίπτωση που ο μηχανισμός αυτός είναι σύμφωνος με την εσωτερική έννομη τάξη, είναι σύμφωνο με το δίκαιο της Ένωσης. Η ακόμη το ερώτημα αν, υπό το πρίσμα του δικαίου της Ένωσης, το εθνικό δικαστήριο υποχρεούται να σεβαστεί την ανάκληση αμνηστίας, η οποία είναι μεν σύμφωνη με την εθνική έννομη τάξη, αλλά αντιβαίνει προς το δίκαιο της Ένωσης.

### Γ. Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος

64. Με το δεύτερο προδικαστικό του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά το Δικαστήριο αν η οδηγία [2012/13] εφαρμόζεται επίσης σε ειδική διαδικασία για την ανάκληση αμνηστίας υπό την έννοια «εθνικού μηχανισμού» ανακλήσεως αμνηστίας.
65. Το άρθρο 2 [της οδηγίας 2012/13], με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», ορίζει τα εξής: «Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται από τη στιγμή που ένα πρόσωπο ενημερώνεται από τις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους, ότι θεωρείται ύποπτο ή κατηγορείται για την τέλεση αξιόποινης πράξης μέχρι την ολοκλήρωση της διαδικασίας, ήτοι τον τελικό προσδιορισμό του εάν ο ύποπτος ή ο κατηγορούμενος έχει τελέσει την αξιόποινη πράξη, συμπεριλαμβανομένης, κατά περίπτωση, της επιμέτρησης της ποινής και της εκδίκασης τυχόν προσφυγής.»
66. Το άρθρο 3 [της οδηγίας 2012/13], με τίτλο «Δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με τα δικαιώματα», ορίζει, στην παράγραφο 1, στοιχείο [γ'], τα εξής: «Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν την άμεση ενημέρωση του υπόπτου ή κατηγορούμενου όσον αφορά τουλάχιστον τα ακόλουθα δικονομικά δικαιώματα, όπως ισχύουν δυνάμει του εθνικού τους δικαίου, προκειμένου να διασφαλίσουν την αποτελεσματική άσκησή τους: [...] το δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία σύμφωνα με το άρθρο 6'». [σελ. 23 του πρωτοτύπου]
67. Το άρθρο 6 [της οδηγίας 2012/13], με τίτλο «Δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία», ορίζει στην παράγραφο 4 τα εξής: «Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε ο ύποπτος ή κατηγορούμενος να ενημερώνεται άμεσα για τυχόν αλλαγές στην ενημέρωση η οποία παρέχεται σύμφωνα με το παρόν άρθρο, όταν αυτό απαιτείται προκειμένου να διασφαλιστεί ο δίκαιος χαρακτήρας της διαδικασίας.»
68. Το άρθρο 7 [της οδηγίας 2012/13], με τίτλο «Δικαίωμα πρόσβασης στο υλικό της δικογραφίας», ορίζει στην πρώτη του παράγραφο τα εξής: «Όταν πρόσωπο συλλαμβάνεται και κρατείται σε οποιοδήποτε στάδιο της ποινικής διαδικασίας, τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι χορηγούνται στον ίδιο ή τον συνήγορό του τα έγγραφα σχετικά με τη συγκεκριμένη υπόθεση τα οποία είναι στην κατοχή των αρμόδιων αρχών και τα οποία είναι ουσιώδη για την αποτελεσματική

αμφισβήτηση, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, της νομιμότητας της σύλληψης και της κράτησης.»

69. Η προαναφερθείσα οδηγία στηρίζεται στο άρθρο 82 ΣΛΕΕ το οποίο αφορά τους ελάχιστους κανόνες που πρέπει να εφαρμόζονται εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης· παραπέμπουμε στις αιτιολογικές σκέψεις 9, 10 και 11 της εν λόγω οδηγίας:
70. «Στο άρθρο 82 παράγραφος 2 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης προβλέπεται η θέσπιση ελάχιστων κανόνων εφαρμοστέων στα κράτη μέλη προκειμένου να διευκολυνθεί η αμοιβαία αναγνώριση των δικαστικών αποφάσεων και διαταγών, καθώς και η αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις που έχουν διασυνοριακές διαστάσεις. Το άρθρο αυτό αναφέρεται στα “δικαιώματα των προσώπων στην ποινική διαδικασία” ως έναν από τους τομείς στους οποίους δύνανται να θεσπιστούν ελάχιστοι κανόνες.»
71. «Οι κοινοί ελάχιστοι κανόνες θα πρέπει να οδηγήσουν στην τόνωση της εμπιστοσύνης στα συστήματα ποινικής δικαιοσύνης όλων των κρατών μελών και, κατ’ επέκταση, στην αύξηση της αποτελεσματικότητας της δικαστικής συνεργασίας, σε κλίμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Τέτοιοι κοινοί ελάχιστοι κανόνες θα πρέπει να θεσπίζονται στον τομέα της ενημέρωσης στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών.»
72. «Στις 30 Νοεμβρίου 2009 το Συμβούλιο εξέδωσε ψήφισμα σχετικά με τον οδικό χάρτη για την ενίσχυση των δικονομικών δικαιωμάτων των υπόπτων ή των κατηγορουμένων σε ποινικές διαδικασίες (στο εξής “οδικός χάρτης”). Υιοθετώντας σταδιακή προσέγγιση, ο οδικός χάρτης ζητούσε την έγκριση μέτρων όσον αφορά το δικαίωμα σε μετάφραση και διερμηνεία (μέτρο Α), το δικαίωμα στην ενημέρωση για τα δικαιώματα και στην ενημέρωση για τις κατηγορίες (μέτρο Β), το δικαίωμα σε νομικές συμβουλές και το ευεργέτημα πενίας (μέτρο Γ), το δικαίωμα επικοινωνίας με συγγενείς, εργοδότες και προξενικές αρχές (μέτρο Δ) και ειδικές διασφαλίσεις για ευάλωτους υπόπτους ή κατηγορουμένους (μέτρο Ε). Ο οδικός χάρτης επισημαίνει ότι η σειρά των δικαιωμάτων είναι μόνο ενδεικτική, γεγονός που υποδηλώνει ότι μπορεί να μεταβάλλεται σύμφωνα με τις προτεραιότητες. Ο οδικός χάρτης έχει σχεδιαστεί ώστε να λειτουργεί ως σύνολο· τα οφέλη του θα γίνουν αισθητά μόνο όταν θα έχει εφαρμοστεί στο σύνολό του.»
73. Η οδηγία αυτή εγγυάται στον κατηγορούμενο, σε κάθε στάδιο της ποινικής διαδικασίας, το δικαίωμα σε όλες τις πληροφορίες σχετικά με την ποινική διαδικασία, στο μέτρο που είναι αναγκαίες για τη διασφάλιση δίκαιης δίκης, καθώς και το δικαίωμα προσβάσεως στη δικογραφία, ενώ η εθνική νομοθεσία σχετικά με τη θέση του διαδίκου στη διαδικασία ενώπιον του Εθνικού Κοινοβουλίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας και στη διαδικασία ενώπιον του Συνταγματικού Δικαστηρίου εμποδίζει τον διάδικο να ασκήσει τα θεμελιώδη δικονομικά του δικαιώματα. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ο ιδιαίτερος χαρακτήρας της διαδικασίας που έχει ως αντικείμενο το ζήτημα της νομιμότητας αποφάσεως που ανακαλεί την αμνηστία, η οποία συνεπιφέρει την ακύρωση ατομικής νομικής πράξεως, όπως είναι αναμφισβήτητα εν προκειμένω το

βούλευμα παύσεως της ποινικής διώξεως. Για τον λόγο αυτό, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η διαδικασία ανακλήσεως της αμνηστίας (η οποία διεξήχθη από το Εθνικό Κοινοβούλιο της Σλοβακικής Δημοκρατίας και το Συνταγματικό Δικαστήριο της Σλοβακικής Δημοκρατίας) εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της προαναφερθείσας οδηγίας και ότι, επομένως, η διαδικασία αυτή συνιστά «στάδιο της ποινικής διαδικασίας» κατά την έννοια της οδηγίας [2012/13], όμως η εθνική νομοθεσία δεν διασφαλίζει τα θεμελιώδη δικαιώματα κατά την έννοια της οδηγίας αυτής. **[σελ. 24 του πρωτοτύπου]**

74. Με την απόφασή του της 21ης Οκτωβρίου 2015, Frisancho Perea κατά Σλοβακίας [παραλείπόμενα], το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου επέκρινε τη διαδικασία ασκήσεως ατομικής συνταγματικής προσφυγής, η οποία διεξήχθη χωρίς τη συμμετοχή των θιγόμενων προσώπων κατά τη διαδικασία ενώπιον του Συνταγματικού Δικαστηρίου της Σλοβακικής Δημοκρατίας. Κατόπιν ακριβώς της αποφάσεως αυτής θεσπίστηκε η τροποποίηση του zákona č. 38/1993 Z.z. o Ústavnosúde (νόμου 38/1993 περί του Συνταγματικού Δικαστηρίου), ο οποίος αναγνώρισε στα θιγόμενα πρόσωπα δικονομικά δικαιώματα παρόμοια με εκείνα των διαδίκων.

#### **Δ. Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος**

75. Με το τρίτο προδικαστικό του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά το Δικαστήριο αν διατάξεις του εσωτερικού δικαίου που περιορίζουν τον έλεγχο που διενεργεί το Συνταγματικό Δικαστήριο μόνο στο ζήτημα της συμμορφώσεως προς την εσωτερική νομοθεσία, είναι συμβατές με τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνονται στην ΕΣΔΑ και στον Χάρτη, αλλά κυρίως με την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας (που απορρέει από το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ), εξυπακουμένου ότι, δυνάμει της διατάξεως αυτής, η εν λόγω υποχρέωση τεκμαίρεται ότι ισχύει επίσης στις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών και της Ένωσης (βλ. γνωμοδότηση 2/13 του Δικαστηρίου, EU:C:2014:2454, σκέψη 202).
76. Ομοίως, το αιτούν δικαστήριο θεωρεί ότι ο «εθνικός μηχανισμός» ανακλήσεως αμνηστίας μπορεί ενδεχομένως να προσκρούει προς την αρχή της αναλογικότητας και ιδίως την αρχή της αποτελεσματικότητας, η οποία περιορίζει τη δικονομική αυτονομία των κρατών μελών κατά τη θέσπιση εσωτερικών νομικών διατάξεων.

#### **Ε. Ανάγκη υπαγωγής στην επείγουσα διαδικασία**

77. Δεδομένου ότι πρόκειται για υπόθεση που αφορά ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να εφαρμόσει το άρθρο 107 του Κανονισμού Διαδικασίας και να εκδικάσει την αίτηση με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία. Το αιτούν δικαστήριο παραπέμπει κατ' αρχάς στο άρθρο 17, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, κατά το οποίο «[γ]ια την εξέταση και εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ακολουθείται διαδικασία επείγοντος».

78. Σύμφωνα με τις Συστάσεις του Δικαστηρίου [προς τα εθνικά δικαστήρια, σχετικές με την υποβολή προδικαστικών ερωτημάτων (2016/C 439/01)], η ποινική δικογραφία της υποθέσεως που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου θα διαβιβασθεί μέσω του Υπουργείου Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Σλοβακικής Δημοκρατίας.

**Okresný súd Bratislava III**

**11 Μαΐου 2020**

[υπογραφή]

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ